

РОДОВО ИМЕННИЕ

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Излиза всеки понеделник

Родово имение - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), която включва домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост от менящите се социални и политически системи за поколения напред. Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложените и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

Година V, брой 46 (211) 9 - 15 ноември 2009 г.

цена 0.55 лв.

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

2009
Година на България в Русия

ПАМЕТТА НА СЪРЦЕТО

Елена ХАЙТОВА

Казват, че сърцето блика, чувства и всичко, което струи от него, се разлива

като огромна небродна река. И тя се родее само с обичта. Реката обич и сърцето любов затварят своя кръг и изолират

мисълта. Тя е трезва и горда, ала логична. А тъкмо затова - малко студена. Отредено ѝ е да кове интелекта.

Но освен обич аз зная, че сърцето има и памет. И тя е точно затова, да съхрани онези чувства, които са трогнали оби-

ОБЯВА

На 21-22 ноември във Варна ще се проведе 14-та Историческа Конференция "България в световната история и цивилизации - дух и култура". Акцент на Конференцията тази година е темата "КРАЕЗНАНИЕ". Конференцията ще се проведе в Пленарна зала на Община Варна от 10 часа.

Заявки за участие на тел. 052/30 00 64 - Даниела Василева
e-mail: dangrafik@abv.bg

чация човек, онзи, който помни красотата на една велика, на една голяма дружба. Дружба, която не може да бъде потъпкана, нито затъмнена, нито дори на някаква политика или пък на конюнктура. И политиката са за политиците, историците, учените. Емоциите и обичта са за чувствените хора - творците, за признателните, тези, в чиито ръце винаги има по едно цвете за

почит, дори за най-който помни красотата на една велика, на една голяма дружба. Дружба, която не може да бъде потъпкана, нито затъмнена, нито дори на някаква политика или пък на конюнктура. И политиката са за политиците, историците, учените. Емоциите и обичта са за чувствените хора - творците, за признателните, тези, в чиито ръце винаги има по едно цвете за

И като чувам в ударите на сърцето си думите на мъдрия дядо Вазов: "О, здравствуй ти, Русийо...", и тръгвам нататък, където ме води обичта - по пътищата към тази голяма, към тази славна руска шир.

Продължава на стр. 6

ВАЖНО

АБОНАМЕНТ 2010 година

Уважаеми читатели, започна абонаментната кампания за 2010 г. В каталозите на всички пощенски станции на страната в "Родово имение"

е под номер **618**!

Запомнете го и настоявайте пред служителите на РП да ви абонират. Това е единственият начин вестникът да пристига директно във вашия дом. На всеки читател, абонирал се за цяла година, нашето издателство ще изпрати безплатно книга от поредицата "Звънтящите кедри". Книгата ще получите, като изпратите квитанцията за целогодишния абонамент по факса или електронната поща с точния ви адрес за обратна връзка. В условия на растяща финансово-икономическа криза ние разчитаме на вас вестникът да продължава да ви радва с интересни материали.

СРОКЪТ ЗА АБОНАМЕНТ е от 15 ОКТОМВРИ ДО 15 ДЕКЕМВРИ 2009 г., всеки работен ден, във всички пощи в страната.

Благодарим ви предварително. Ще заслужим вашето доверие!

Триветствие

на проф. Димитър ПАПАЗОВ, член на Изпълнителното бюро на Национално движение русофили, заместник-председател на Народно читалище "Интеркултура 21 век"

Уважаеми дами и господа,

От името на Национално движение русофили и Народно читалище "Интеркултура 21 век" поздравявам вестник "Родово имение" с годишнината от неговото създаване.

Преди 4 години на вестникарското поприще се появи още един вестник - "Родово имение". Много скоро сред стотиците печатни издания у нас той зае своето солидно място.

Продължава на стр. 4

ЧЕТВЪРТИ РОЖДЕН ДЕН НА „РОДОВО ИМЕННИЕ“

Драги читатели и почитатели на в. „Родово имение“, за мен е голямо удоволствие да ви видя отново тук на Четвъртия рожден ден на любимия ни вестник. Са-

мият факт, че вестникът празнува своята Четвърта годишнина, е вече показателен, защото според икономическата статистика само 20% от фирмите успяват да преживеят след кризисната 3-та година.

Продължава на стр. 5

В каталога на РП нашият номер е **618**

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ АНАСТАСИЯ

ТЕРОРЪТ

В последните години много страни бяха залети от вълна от терористични актове. Днешните хора все още не са изтрили от паметта си 11 септември 2001 г. (срутването на кулите в Ню Йорк). Страшен терористичен акт беше извършен в нашата страна съвсем неотдавна. На 23-26 октомври 2002 г. терористи задържаха повече от 800 човека в Московския театрален център на Дубровка, отишли да гледат мюзикъла "Норд-Ост". Между тези два тежки терористични акта станаха други по-малко "зрелищни" атаки в различни краища на земята, отнасяйки човешки животи. Всеки път правителствата от различните страни гневно осъждат терористите. Специалните служби ни уверяват в неизбежността на наказанието на виновните и предприемат все по-завишени мерки за сигурност.

Вече е създадена международна коалиция за борба с тероризма. Обаче терорът не намалява и днес. Напротив, той става все по-изтънчен и мащабен. Създава се впечатление, че и правителствата, и спецслужбите от много страни през цялото време са насочвани от някого по лъжлива следа.

Истинският източник и главен организатор на много терористични нападения по света беше бегло споменат в Русия съвсем неотдавна. Докато заложниците бяха задържани на 23-26 октомври, по водещите телевизионни канали вървяха множество коментари и интервюта. Между другото се предоставяше информация и от името на извънредния щаб. Представяше я заместник-министърът на вътрешните работи на Русия. Сивокосият строен човек говореше ясно, отчетливо, почти по военному. В речника му липсваха паразитни думи и звуци от типа на "а-а-а". Фразите бяха смислени и пълни с чувство, а това означаваше, че неговата мисъл работи достатъчно бързо и точно. Именно той беше един от първите, който каза: *"Имаме работа с религиозни фанатици"*. Мнозина може и да не са обърнали внимание на тази фраза. За малцината разбиращи тя означава "гръм от ясно небе". За пръв път, и то от устата на заместник-министра на вътрешните работи, беше назована със собственото й име една от основите на тероризма. След терористичния акт беше огласена още една мисъл: *"Ислямски фундаментализъм"*. Започнаха да се разнасят гласове за това, че ислямските фундаменталисти са обявили война на християните и юдеите, а по-конкретно на Израел, САЩ и Русия.

Възниква въпросът: как да се борим с религиозния фанатизъм? Предлагам да се успокоим и да разгледаме ситуацията по-задълбочено.

Нека преди всичко да определим дали религиозният фанатизъм е присъщ само на исляма, или го има и в другите религии? Разбира се, има го. Да си спомним многобройните кръстоносни походи на християните. Да си спомним картината "Болярката Морозова". Да си спомним многото мъченици, готови заради някакви религиозни догми да жертват собствения си живот. След смъртта им те са издигани в ранг на светци.

Свършено очевиден става фактът, че не

самата религия като цяло, а конкретни догми, внедрени в различните религии, карат хората да пренебрегват собствения си живот. Религиозният фанатик камикадзе е сигурен в обратното, че не пренебрегва живота си, а преминава в истинския живот.

Как става това? Между вярващите, без значение мюсюлмани или християни, винаги може да се отдели една група най-силно привързани към всякакви догми. После с помощта на окултни ритуали да се засили още вярата им, да бъде доведена тя до фанатизъм. По такъв начин може да се получи биоробот, вярващ в това, което сам не може да види и което не е в състояние да разбере по пътя на логиката.

По-нататък онзи, който познава законите на психиката, прекрасно вижда кои "бутони" на биоробота може да се натиснат и го прави. Той просто назовава обекта, който трябва да се унищожи в името на светлия живот. Биороботите сами разработват операцията и я осъществяват. Собственият им земен живот за тях вече няма значение. Те са сигурни в своя преход към по-добрия свят - небесния.

И докато съществува доктрината за благото не на Земята, а някъде другаде, никакви специални служби и армия няма да ликвидират терористите камикадзе.

Нека си представим следната ситуация. Специалните служби на водещите държави са се обединили и със съвместни усилия са унищожили всички терористи до един. Е, и какво ще промени това? Ще се родят нови. Нали съществува доктрината, която ги произвежда.

Тогава къде е изходът? Разбира се, традиционните мерки за сигурност трябва да се спазват, но наред с това е необходимо да се разбере пагубността и да се ликвидира доктрината, пораждаща все нови терористи самоубийци.

Да се разбере! Сега това е най-важното! Иначе борбата с тероризма ще се превърне в анекдотична ситуация.

Представете си следното: религиозен фанатик, терорист самоубиец, завладява самолет и го насочва към някакъв значим обект в населено място. С терориста се водят преговори, съобщава му се, че има готовност да се изпълнят неговите искания. Но преговарящите дори не си представят, че исканията на религиозния фанатик не са негова цел. Неговата цел е да загине и да се пренесе в неземния рай, който той си представя.

Догмата за рая извън земята влияе и върху невярващите хора. Тази догма се проектира от колективната мисъл на хората от различни вероизповедания. Тя вече не едно хилядолетие оказва изключително пагубно влияние върху цялото човешко съобщество.

***

Това, което сега ще кажа, може да изглежда невъзможно, даже фантастично. Обаче единственото безкръвно решение на проблема може да бъде следното:

Патриарсите, мюфтиите, старейшините на религиозните направления (на първо място на християните и мюсюлманите) трябва незабавно да се съберат на

събор, внимателно да оценят създаването се положение в света и да променят унищожавашите живота доктрини в своите религиозни учения. Необходимо е да се помогне на религиозните фанатици отново да придобият човешко светоусещане, необходимо е да се заяви: *"Отецът е тук на Земята и никъде другаде"*.

А ако духовните лидери не се съберат? А ако не направят подобно заявление?

Няма страшно.

То вече е направено!

Просто заявленията на лидерите на духовните обединения *"Нека да живеем дружно"* вече не трогват никого. Едва ли някой вярва на думите им *"Ние нямаме отношение към терора"*. Необходима е по-кардинална крачка.

Казах, че подобен събор и неговите изявления могат да бъдат сметнати за нереални. Но нека помислим защо едно толкова просто и реално действие може да изглежда нереално. Защо не вярваме в това, че високодуховните хора, облечени във висш сан, могат просто да се споразумеят помежду си? И ако те не могат да се разберат, какво може да се очаква тогава от обикновените вярващи? Ако те не могат да се разберат сами, тогава трябва да им се помогне с помощта на здравомислещите хора и правителствата.

Трябва да се разберат!

Нека по-добре да говори човешкият разум. Разумът на Божиите деца.

***

На пръв поглед може да изглежда, че позитивните изменения в Русия, а и в други страни вследствие на идеите на Анастасия, могат да станат само след дълго време, че човешкото съзнание се променя постепенно. Обаче практиката показва, че у мнозина читатели то се променя мигновено.

Нека видим какво би се случило с Чечня, ако правителството на Русия и Държавната дума разгледат и приемат закон за отдаване по хектар земя на всяко желаещо семейство, за да изгради свое имение. Такова, каквото предложи Анастасия.

Та какво би се случило с Чечня? Ами ето какво.

Двадесет хиляди бежанци, които вече три години живеят със семействата си на палатки, биха получили свои имения.

За тези три години палатките, които сега се намират в мръсни палаткови градчета, днес биха се намирали в прекрасни градини. А някои биха успели и къща да си построят.

Кой пречи подобно нещо да се осъществи сега? Този, комуто е изгоден не мирът, а нещо друго. Този, който се опитва да не допусне позитивни промени в Русия.

Напразно се стараете, момчета! Едва ли някой от вас може дори и смътно да си представя коя е Анастасия и олицетворение на какви сили е тя.

Едно ще кажа: тя не просто ще сътвори това, което е замислила, тя вече сътвори замисленото. Сега се извършва материализацията и вашето противопоставяне е потвърждение за това. Боклук има на всеки строеж, но след това той задължително бива изчистен и се садят цветя.

Владимир МЕГРЕ,
„Енергията на живота“
Превод М. ДОНЧЕВА

СТРАТЕГИЯ

ЗА ДЕЙНОСТТА НА ОБЩОЧОВЕШКО СДРУЖЕНИЕ
ЗА ЗДРАВЕ И ДУХОВНО РАЗВИТИЕ "РАЗКОВНИЧЕ"

МИСИЯ

1. Участие заедно с федерация от граждански сдружения за въвеждане на пряката демокрация и изграждане на нова политическа, икономическа и социална система - ПРОЕКТ 2030.

2. Организирана на мащабно гражданско движение за възвръщане на гр. Баня и изграждане на моде-

рен Екокурорт.

ВИЗИЯ

Обединяване действията на граждански сдружения, учени и експерти с цел разработване и реализиране на публични проекти, насочени към развитието на гражданското участие в управлението и социалното партньорство.

СТРАТЕГИЧЕСКИ

НАПРАВЛЕНИЯ в дейността на Общочовешко сдружение "Разковниче":

1. Изучаване, опазване и популяризиране на историята на българите от древността до наши дни.

2. Разработване на проекти за съхраняване и развитие на нравствените, родолюбивите и културните традиции на българския народ.

3. Организиране и подкрепа на инициативи и прояви, насочени за развитието и утвърждаването на гражданското общество в България.

4. Установяване на хармония между хората в техните общности, между човека и природата, и на нов начин на живот в селищата - **Родови имения**.

5. Защита на свободата, хуманизма, достойнството и самочувствието на гражданите и техните граждански права.

6. Реализирането на идеен проект за превръщането на

Баня в модерен национален и европейски курорт и изграждане на съвременен Екокурорт.

Развитие на културно-историческия туризъм.

7. Участие в разработването и реализирането на Проект 2030 към държава на гражданите, информационно-технологична демокрация, общество на свободното организиращи личности и отворена гражданска нация.

8. Насърчаване на гражданите при осъществяване на инициативи, които подпомагат процеса

на интегриране на България в Европейския съюз.

9. Създаване на работещ модел за взаимодействие с училищата, туристическото дружество, бизнеса и гражданските структури в район Баня.

10. Приоритетно направление в дейността на Общочовешко сдружение "Разковниче" е да съдейства за разширяване и задълбочаване на отношенията между България и Русия, и с другите Велики сили.

Никола НИКОЛОВ,
гр. Баня

Клуб по интереси "Родолюбие" към СП - 2004, гр. Варна

До г-н Атанас Панчев и редакцията на в. "Родово имение" гр. София

Уважаеми г-н Панчев, Уважаема редакция,

Пишат ви членовете на клуба по интереси "Родолюбие" към СП - 2004, гр. Варна. Приемете нашата сърдечна поздравителна по случай четвъртия рожден ден на в. "Родово имение". Нашият вестник все още е в детска възраст, но неговата тематика и вашата будителска дейност говорят за зрялост и мъдрост. Вие всички сте истински родолюбци.

На Вас, г-н Панчев, и на целия колектив желаем крепко здраве, силен български дух и бъдещи твор-

чески успехи, за да продължи да съществува в. "Родово имение", а ние Ви благодарим за вестниците и книгите от новата поредица, които ни изпращате.

Много от пенсионерите от всички клубове в града с интерес очакват пристигането на вестника, а той стана причина да създадем нашия клуб и да избираме всички теми, укрепващи българщината у нас. През месец септември се навърши една година от създаването на клуба ни. Първата ни сбирка беше посветена

на големия българин родолюбец и поет на Родопите - Николай Хайтов. Последваха сбирки, посветени на Орфей и траките. Във връзка с годишнината от създаването на клуба организирахме екскурзия - пътуващ семинар до Родопите "По стъпките на Орфей". В автобуса беше изнесена информация за Орфей и създаването на азбуката на траките, за неговата дейност като върховен жрец, чиято мисия била да обедини всичките 90 тракийски племена. Да ги обедини в единен съюз и да ги въведе в света на свещените изкуства. Да ги облагороди и обедини чрез писмеността.

Траките са били езичници и са почитали различни богове, на които са посветили и своите светилища в Родопите, а светилищата са били най-магнетичните места по времето на Орфей.

За нас беше интересно да се изкачим на Перперикон и споделим информацията и нашето възбуждане да се върнем в ония далечни времена на огнено-винените ритуали и прорицания. Първата нощувка на групата беше в Кърджали, в манастирския комплекс на отец Саръев, още един българин-родолюбец в нашето трудно съвремие. Вторият ден беше посветен на град Смолян, където осъществихме среща с пенсионерите от клуб "Смоляни" среща, която дълго ще помним. Смоляни ни посрещнаха като истински родопчани, изключително гостоприемни, с песни и усмивки и както

се случва на такива срещи, имаше хубави емоции с поздравления от двете страни, размяна на подаръци, споделяне на мисли и много песни и хора. Разделихме се като приятели и с покана от наша страна да ни гостуват във Варна през лятото.

Екскурзията продължи към село Гела - родното място на Орфей, където всички получихме по една книжка от Никола Гигов за историята на селото. Нощувахме в с. Широка лъка и на другия ден продължихме обратно за Варна, като посетихме Бачковския манастир и се поклонихме и помолихме пред чудотворната икона на Света Богородица, посетихме "Рибната църква" в Асеновград, където ни разказаха за нейната история и Захари Зограф, изографисал тавана и стените в криптата на църквата. Въпреки дъждовното време ние

осъществихме екскурзията и навсякъде минавахме между капките. Мислим, че Бог беше навсякъде с нас, защото тръгнахме с огромното желание да посетим местата на Орфей и "пеещата планина" Родопи и да се докоснем до една малка част от тайната, наречена "Орфей - КАНОС". Още веднъж ви поздравяваме с четиргодишния рожден ден на вестника.

Г-н Панчев, желанието на членовете на нашия клуб "Родолюбие" е да осъществим една среща с Вас в гр. Варна, за която ще Ви бъдем изключително благодарни.

21.10.2009 г.

С уважение:
Жени ГЕОРГИЕВА,
председател на клуб "Родолюбие" към СП - 2004, гр. Варна

Всенародно екологично движение (ВЕД) "Родово имение"

Издател: академик АТАНАС ПАНЧЕВ - член на Руската родова академия (РА)

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Мария Стаева
ЗАМ. ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Ася Кръстева
РЕДАКЦИОНЕН КОЛЕКТИВ:
Рени Радева
Антоанета Андонова
Николай Кафтанджиев

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1172 София
ж. к. Дианабад
ул. Никола Габровски N1
Хотел Диана 1, ет. 6, ап. 62
тел.: 02 962 16 85,
02 962 16 86, 02 962 16 87
e-mail: rodimenie@abv.bg
www.rodovo-imenie.org

ISSN 1312-7063

Издателска къща
"Новата цивилизация" ЕООД - София
Уникредит Булбанк
IBAN: BG04UNCR96601031647309
BIC KOD: UNCRBGFS

ОТДЕЛ РАЗПРОСТРАНЕНИЕ
И АБОНАМЕНТ: 0888 693 359
Атанас РАЛЧЕВ ПАНЧЕВ
(за пощенски услуги)

Уведомяваме читателите, че за непоръчани статии хонорари не се изплащат.

Сайт на Българска
родна партия
www.bg-rodna.org

Проектант
на главата
на вестника и
герба на БРП
художник
Христо Танев

Приветствие

на проф. Димитър ПАПАЗОВ,
член на Изпълнителното бюро на Национално движение русофили,
заместник-председател на Народно читалище "Интеркултура 21 век"

Продължава от стр. 1

Идеята за родовите именния, която се разпространява сред българската общественост, много скоро спечели широк кръг привърженици, част от които преминаха към практическата ѝ реализация. Ако ние днес имаме родови именния у нас и селище, то заслугата не е на друго издание, организация или личност, а на в. "Родово именование", вдъхновил свои читатели да променят начина си на живот. Вестникът наред с това стана разпространител и на идеите на Владимир Мегре, отразени в неговите книги, достигнали милиони читатели в различни страни по света. Благодарение на в. "Родово именование" авторът и неговите концепции за живота в идващото ново време спечелиха хиляди привърженици и в България. Така и България наред с Русия стана един от пионерите в света в тази област.

Страниците на вестника обаче разгръщат с нетърпение не само привържениците му в тази насока.

Във вестника може да се намери информация от биодинамични характеристики до готварски рецепти с чисти продукти, без това да го прави разнопосочен. "Родово именование"

се грижи за екологията в природата и екологията на мислите, издигайки на преден план чистотата в природата и чистотата на помислите на човека. Изхождайки от тази гледна точка, той дава място на страниците си на всички идеи, които могат да опазят природата от замърсяване и да насочат човека към съзидателна дейност. И тъй като това е свързано с новите природни и обществени течения в Русия, често можем да срещнем на страниците му в исторически и съвременен план името и на тази страна, огромна не само по мащабите си, но и с идеите, които се раждат в нея. Във вестника изобилстват и материали, свързани с историята на България, която чака още своята обективна разработка, защото, без да изпадаме в национализъм, България има своето място в световната съкровищница на идеите. Място във вестника намират и всички други материали от страната и чужбина, независимо какъв характер имат, щом са в тон с екологията в природата и душата на човека, което издига вестника на фона на стотиците издания у нас в момента, отразяващи само насието, криминалните събития и негативното в живота, което ни заобикаля. Това го прави обичан от

голям кръг хора, които не се ограничават със стандартния поглед на живота. Не случайно благодарение на добрата си редакционна политика вестникът днес е един от най-разпространяваните вестници в България с тираж, надминаващ тиража дори на най-престижни, вече с десетилетна история вестници.

Национално движение русофили като организация, родила се в новия 21 век, е продължител на традициите на българските русофили от Възраждането, когато народът ни е гледал с надежда за помощ след петвековно робство към православните руски братя за освобождение от османския гнет. Днес то е радетел за дружески връзки и сътрудничество в рамките на Европейския съюз с Русия в името на доброто на България, Русия, Европа и света и има хиляди привърженици у нас. Народно читалище "Интеркултура 21 век", ново читалище, създадено по повод 150-годишнината на българските читалища, еднакво по възраст с вестник "Родово именование", за разлика от първите български читалища преди век и половина, имащи за цел да опазят българското през турското робство, днес си е поставило при новите съвременни условия друга, не по-маловажна задача – опазването на българското в глобалния свят и в глобалната интеркултура с очертаване на българския принос. Национално движение русофили и Народно читалище "Интеркултура 21 век", чиито цели се родяват с идеите на "Родово именование", и големият брой негови привърженици, пожелават на вестника – вестник на мислещите хора, още по-големи успехи в бъдеще, за което само през досегашната си няколкогодишна история той си е създал солидна основа.

Юбилей на вестник „Родово имение“

Бойка МАНЧЕВА

*Измина още една година,
очакванията той надмина.
А нивото му все се издига
и всеки поглед към него вдига.*

*Събития важни отразява,
с родолюбието заразява.
Всеки намира в него по нещо,
стига да го желае горещо.*

*Създават го нежни, топли ръце,
затова се чете и от сърце.
Електронното му издание,
привлича и навън внимание.*

*Нека всички отправим мисъл,
вестникът за нас да има смисъл.
Реалност да стане и мотото,
а не безнадеждно кат' тотото.*

Здравейте скъпи приятели,

Уважаеми
г-н Панчев,

Честитя ви четирите години на Вашия прекрасен вестник "Родово именование".

Много се радвам, че Ви открих, че се срещнахме, че чета и получавам от Вас най-добре списвания вестник в България – с него лягам и с него се събуждам. Горда съм, че се запознахме и че се отзовахте на нашата покана. Съжалявам, че не мога да присъствам на тази прекрасна годишнина – не по мое желание, а по здравословни причини, но от сърце желая на Вас и Вашето семейство, на целия екип, който списва вестника, здраве, щастие, светлина и любов. Бъдете все така светли будители на тоя задрямал народ. Светете с Вашия чуден вестник и разнасяйте словото по цял свят.

Дай боже, Светлината, Добротата и Любовта да победят.

Още дълги години да списвате и издавате това слънце в нашата държава. Желая Ви от все сърце това.

Още веднъж честита

годишнина и успехи. С радост разпространявам това, което получавам от вас.

Ваша ревностна почитателка!

С уважение:
Румяна СЛАБЕЕВА,
гр. Момин проход

ЧЕТВЪРТИ РОЖДЕН ДЕН НА „РОДОВО ИМЕНИЕ“

Продължава от стр. 1

Но пък и „Родово име“ не е обикновена формация. То е носител на най-светлата идея за бъдещето, и то за глобалното бъдеще на човечеството и планетата Земя. Всички светли сили помагат за реализирането на тази идея и както пише в Евангелието на Св. Йоан Богослов: „И виделината свети в тъмнината и тъмнината я не обзе“.

За мен е чест, че мога да участвам в списването на вестника, че размислите и знанията ми достигат до вас, драги читатели, че по този начин и аз мога да дам своя принос за бъдещето, мога според силите си да помогна за осъществяването на идеята да превърнем Земята в планета на Любовта, да върнем и нея, и хората към Божествения статус, който са имали при грандиозния акт на Сътворението.

Всички ние, обединили съкровенията желания на сърцата си, подкрепяме тази идея, която носи бъдеще за нашите деца и потомци, всички ние участваме в полета над пропастта, както красиво се е изразил руският поет Ефим Кушнер, всички ние

сме пробудили копнежа за щастие и обич, всички ние сме се събудили от хипнотичния сън, който ни превръща в биороботи. Остава една крачка – да действваме! Да нарисуваме пространството на любовта, което жадуват душите ни, да мислим и обсъждаме как да подредим това пространство, да засеем в саксии малките дръвчета на бъдещото си име – това са все стъпки към реализацията на мечтата – защото всичко, създадено на тази земя, е плод на идея, на мисъл, на намерение. Не е необходимо да се притесняваме КАК ще се осъществи съкровенията ни желание, защото това е голямата тайна: за осъществяването му ще ни помогнат всички светли сили. А вестник „Родово име“ ще събира във фокуса си нашата енергия, нашата надежда, нашата любов – защото това е неговата мисия. За да ни върне с още по-голяма сила.

Прието е на рожден ден да се отправят пожелания. И аз искам да пожелаем на редакторите на любимия ни вестник все така всеотдайно да работят за новата човешка цивилизация – цивилизация на мир, любов, щастие. Нека във вест-

ника намират място повече статии с практическа насоченост, защото промяната в съзнанието е добре да върви заедно с практическата дейност. Нека и напред вестникът да запази позитивната си енергия, което го прави уникален сред общата медийна маса, за която добра е лошата и страховитата новина. Нека вестник „Родово име“ е все така любим на читателите си и верен на идеята да се списва от тях, което го прави витален и интересен. Защото техните стихове, разкази, размисли носят вълненията на сърцето, така липсващата днес човечност, надеждата им за утрешните дни. И нека все повече хора да откриват този чудесен, уникален, светъл вестник „Родово име“. Нека се множат сърцата, в които той запалва огънчето на Новата цивилизация. Защото всички сме пътници на този необикновен полет и от нас зависи бъдещето на човечеството и на нашия космически кораб Земя. Очакват ни новите пространства на Любовта, които да създадем за своите потомци.

На добър час!

**Екатерина
ПЕЙЧЕВА**

Уважаеми г-н Атанас Панчев,
Уважаема редакция на в. „Родово име“,

Искам да споделя своята благодарност към вас във връзка с четвъртата годишнина на вашия вестник и вашата неуморна просветителска и организаторска дейност във връзка с реализацията на идеите на Родовото име като една реална база за физическо и духовно оцеляване на българския народ през епохата на квантовия преход.

С ваша помощ даже в някои затънтени и забравени от държавата читалища, училища и читателски кръгове се появи така жадувана литература, с голяма теоретична и практическа стойност за реализацията на крайната цел „Да направим България райска градина!“.

Искаме да ви поканим в района на западните от София покрайнини, където вече се опитваме да провеждаме различни мероприятия. Работата с перспективните родове и децата на НОВОТО време е недостатъчна, а без тях България няма бъдеще.

НАШАТА ДЕЙНОСТ: УСЪВЪРШЕНСТВАНЕ НА ОРГАНИЗАЦИОННАТА ДЕЙНОСТ

1. Симпозиуми:

а) популяризация чрез предварителна реклама в медиите и отпечатване на докладите;

б) заснемане на интересни доклади, показването им на места и пред хора, които не са имали възможност да присъстват;

в) продължаване на творческите контакти на изявени творчески личности чрез създаване на групи по интереси в Клубове за сътрудничество;

г) реализиране на иновационни проекти чрез създаване на инициативни групи и консорциуми, с реална материална база и демонстрационни центрове на постиженията.

- Съвършено здраве на база Нова квантова медицина, природосъобразен начин на живот.

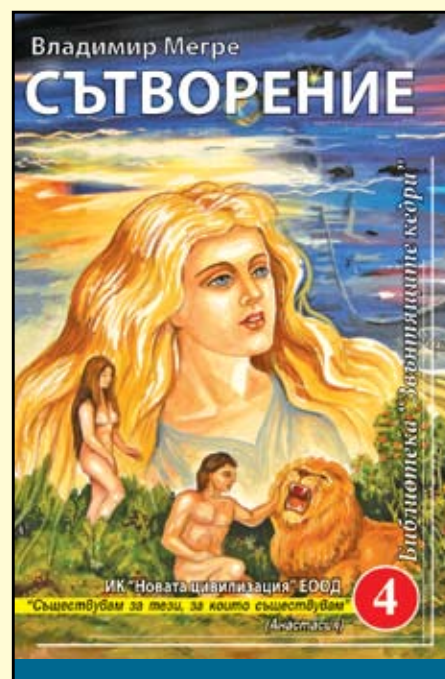
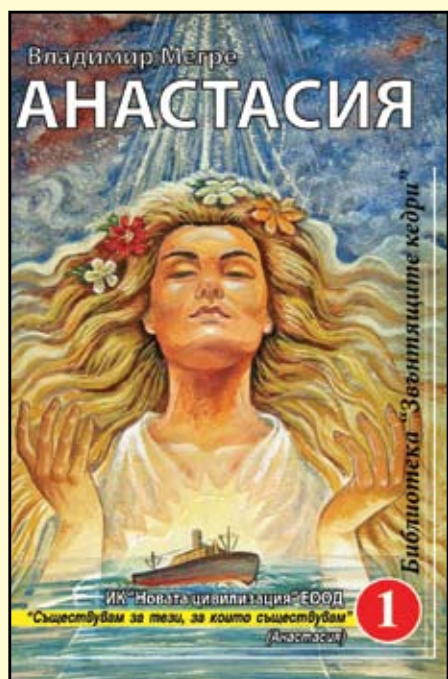
- Приложение на алтернативни енергии и нови технологии. Овладяване на духовните енергии. Усъвършенстване на човешките взаимоотношения и хармонизирането им.

- Получаване на верни решения на правилно зададени въпроси и реализацията им, защото без това дейността е безсмислена.

С уважение инж.Божидар ДАСКАЛОВ

24.10.2009 г.

София

Заявка и поръчка на горепосочените книги може да направите на телефони: 02 962 16 85 и 0888 693 359, както и на e-mail: rodimene@abv.bg. Книгите на ИК "Новата цивилизация" ще намерите и във верига книжарници "Хеликон" и "Пингвините".

2009

ГОДИНА
НА БЪЛГАРИЯ
В РУСИЯ

Продължава
от стр. 1

А спомените сами изписват думите:

БАЯНЪТ

Беше в оня топъл пролетен май, когато цъфтят най-много цветя, а сред тях - рози, карамфили, лалета. Червени, червени. Наближаваше денят на победата, а корабът ни леко се носеше по вълните на Днепър. Мостовите над реката гордо издигаха сводове и едва доловимо си шепнеха: *"Ние свързваме древния Киев с неговия по-нов побратим - квартал Дарница. Така се прегръщат две епохи. Насладете им се."*

В този момент се сещам за смолянския известен строител Марко Сираков. Преди време той също бе идвал в Киев и отишъл право в новия му квартал. Видял как изграждат огромен жилищен блок и така просияли очите му, че киевските строители веднага познали в него своя колега по професия, поканили го горе, на самия строеж, разговорили се. А после той, българинът, изкарал няколко реда зидария и видял оттам целия град с двете му половини. *"И сега да отида там, макар и сред множеството огромни блокове, аз ще позная онзи, същия блок, на който съм зидал"* - изповядваше по-късно впечатлението си знаменитият строител на Новия център в родопския град. *"Ще го позная, защото там вградих сърцето си. И обичта си..."*

В големия Киевски парк около паметника на Тарас Шевченко полюшваха главни лалета. Близко до тях една групичка беше особено оживена - заобиколили в кръг някакъв музикант, около който сърцато подскачаха две красиви киевчанки, а всички останали пляскаха с ръце. Увлечени от игрищата музика,

ПАМЕТТА НА СЪРЦЕТО

В този момент всички онези легенди за вградени моми и ергени, които залинявали и умирали, след като били вграждани, за мен изгубиха значението си защото усетих, че ако сам вградиш обичта си в нещо голямо, силно и здраво, тя те прави още по-силен. А вградиш ли сърцето си, ти ставаш завинаги брат с тези, с които си създавал...

На полюшващия се кораб разбрах смисъла на тези думи, когато около мен пееха *"Ой Днепро, Днепро..."* И повярвах на тях, въпреки това, че гледайки големите жилищни блокове, трудно бих могла самата аз да разпозная, ако бях строител, на кой от тях съм строила. Но точно в това е майсторството и силата на строителя - сътвореното от ръцете му остава, и по един познат само нему звук, звук на сърцето, той разпознава неразбираемия за друг език на сградата. По неговата си, по строителната азбука...

В големия Киевски парк около паметника на Тарас Шевченко полюшваха главни лалета. Близко до тях една групичка беше особено оживена - заобиколили в кръг някакъв музикант, около който сърцато подскачаха две красиви киевчанки, а всички останали пляскаха с ръце. Увлечени от игрищата музика,

младите не виждаха подробностите - седнал на мъничко столче, протегнал неестествено десен крак, баянистът свиреше толкова сърцато и съсредоточено, сякаш от това зависеше животът му. А малко по-встрани от него стоеше калъфът на неговия баян. Изподраскан, остарял, будещ истинско умиление.

Не исках да разваля настроението на пеещите, ала исках

да узная истината. За мене тя беше страшна и зовяща. Тя прозираше в неестествено изпънатия крак на баяниста, в неговата бяла като облак коса, в целия му напрегнат вид.

За щастие някой заговори зад мен и тогава успях да доловя нещо, за което думата подвиг бе съвсем недостатъчна, за да побере целия смисъл на героизма...

Било по време на войната. Отечествената. Той, баянистът, участвал в най-страшната битка - при Курската дъга. Останал сам в окопа сред мъртвите си и ранени другари, самият той

ранен в крака, не знаел как да им помогне. Санитарят също бил убит, а ранените искали вода. Предстояла последната, най-страшната, но и най-съдбоносната атака. Разтворил тогавасвоя калъф и извадил баяна. Изпълзял от окопа навън и... засвирил.

Свирил на своите мъртви и живи другари. Свирил напук на страшната война, на фашистите. Раненият крак го болял, разяждал го, кръв ка-

радост. Жив бил, жив бил музикалният му другар!!! А кракът му бил ампутиран...

Оттогава, в навечерието на Празника на победата този изкусен свирец-герой идвал в парка сред младите и започвал да свири - съдбоносно и трескаво, вълнуващо, сякаш зад него стоял окопът.

Още виждам този ветеран с неестествено протегнат крак-протеза, изподраскания калъф... забравих

пела от него, но той свирел...

После избухнала мина, баянистът паднал, изгубил съзнание, но не изпускал баяна.

Когато се свестил в болница и видял до себе си изпочукания калъф и баяна - невредим, завикал в прилив на безумна

да запитам за името му, но какво значение имаше това. Той бе един от многото войници на свободата, на когото трябваше да се издигне приживе паметник.

Паметник на безстрашието и безпределната храброст. Паметник на мира. Защото в Деня

на победата този сърцат баянист свиреше не само за падналите мъртви, а и за живите, за младостта и красотата, за река Днепър и за синьото небе над нея, за напъпилите пролетни клонки и за червените цветя. Карамфили, рози, лалета.

Червени като цвета на победата...

ПЛАЧЪТ НА ИВАН ГРОЗНИ

Санкт Петербург. По улиците и градинките още няма цветя. Северната природа е сурова, ала слънчице грее в очите на белолуката екскурзоводка, която ни води да видим изяществото и фантазиите на паметниците и дворците. Долавям отново гласа й: *"Река Черна разделя Выборгски от Петроградски район. Близко до нея е станал дуелът между Пушкин и Дантес. А тук, на площад "Лев Толстой", е живял големият актьор Николай Черкасов, който..."*

Стоп! Паметта ми предварително сякаш се е движила по този площад, за да спре пред къщата на Черкасов. И думите: *"Всичко остава на хората"*, бяха негови думи, които той непрекъснато защитава в едноименния филм "Всичко остава на хората". Филм - лебедова песен на артиста, филм - апотеоз на човешката жизнестойност и всеотдайност, които винаги стоят над смъртта.

Наистина, всичко остава на хората и за тях. И безсмъртните образи, пресъздадени от големия Николай Черкасов в кино и в театъра - също. Изведнъж сякаш изскачат от къщата на актьора и Александър Невски, и Иван Грозни, и Дон Кихот, и Маяковски, и Иван Петрович Павлов, и откривателят на радиото Попов, и Петър I, и Дронов от *"Всё остаётся людям"*.

По пътя за Невската лавра няма още цветя, а под брезите и тополите почиват хората на великото изкуство - Пушкин, Достоевски, Чайковски, Балакирев, Глинка, Николай Черкасов... но на техните гробове е пълно с цветя. Да се чуди човек - откъде този забързан руски народ намира за любимите си хора китки, когато още ги няма според сезона.

И пред гроба на големия артист Черкасов цветята са съвсем свежи. Може би този, който ги е поставил, си е спомнил превъплъщението му във великия образ на Александър Невски - незабравим пълководец, национален герой на великата Рус. Този руски богатир Ярославски повече за окървавената северна земя на родината си, заплашена от монголо-татарските племена и въодушевявайки се от любовта към нея, с много помалобройна войска разбива враговете близо до река Нева. Заради това признателните освободени му даряват името НЕВСКИ. И сега дори отекват пророческите думи на Невски-Черкасов, изречени преди повече от 700 години:

"А вие, завоевателите, идете и кажете на всички по света: Русия е жива. Нека, който иска, без страх да ни дойде на гости. Но този, който тръгне с меч към нас, от меч ще загине."

Тези пророчески думи, изречени във филма "Александър Невски", стовариха тежестта си на безумците в историята, тези, които не пожелаха да дойдат дружелюбно в Русия: Наполеон намери едно страшно Бородино, което срина завинаги великата му слава; Хитлер вместо паметник от гранит, който беше приготвил сам за себе си, за да се

увековечи приживе, остана прокълнат от цялото човечество...

Това бе първата среща на Николай Черкасов със знаменития режисьор Сергей Айзенщайн - във филма "Александър Невски".

Но почти едновременно той бе започнал да се снима и във втория филм на големия режисьор - "Иван Грозни". И до днес в историята на киното на Русия това е един от най-вълнуващите, творчески правдив образ.

Пълнят се очите със сълзи. На всемогъщия владетел отнемат завоюваните с кръв земи...

Снимайки филма,

където те се вливат, настръхвах. Там точно беше врагът и като че ли искаше и тях да застреля. Тях, самите води... Тогава сълзи като река излетяха от очите ми. Истински. Така заплака моят Иван Грозни..."

Спирам за миг въображаемия диалог с големия Черкасов, за да го видя и като голям общественик - депутат, участник в много делегации по света, пропътувал земите на Индия, Чехия, Румъния, Италия, Финландия. Затова и последната му роля на учен и общественик във филма "Всичко остава на хората"

плач Иван Грозни... На носителя на четири от най-големите правителствени ордени, на един от гордите санктпетербургски артисти...

Ех, Санкт Петербург, не си ли ти една северна поема на издръжливостта, героизма и безсмъртието, на великото и непреходно изкуство... Поема, която всеки, като идва, и желае да прочете, но никога не стига до края...

НАЙ-СКЪПАТА РЕЛИКВА

На кораба "Добролюб" - гигант, дълъг над 100 метра, можеш да видиш всичко

та на кораба и поради това винаги зает, но този ден в часовете преди преминаването под величествения мост на Кременчуг, който щеше да се разтвори, за да пропусне под него нашия кораб, можаме да поседнем в неговата каюта. Миришеше приятно на руски чай, а специалното грозде "Момини пръсти" разнасяше миризмата на плодородната земя.

Името Ви, Адам Сергеевич, е като на първия човек на земята.

- Да, така изглежда, но какъв първи човек съм аз - обикновен, най-обикновен, роден в Белорусия...

И заразказва беловласият ветеран така живо и увлекателно, че аз вече виждах слепия му брат, изгубил зрението си при боевете над Будапеща, после видях него през 1942 г. под Сталинград, в Трети украински фронт, след това го видях в България...

- Знаех, добре знаех, че два братски народа като нашите няма да застанат един срещу друг - редеше думите с вълнение Адам Белский.

- Така и стана... Как само ни посрещнаха на Дунав българите! - вълнува се бившият майор-летец. - То бяха знамена, и хляб, и сол... Помня в едно село обикновен човечец поиска да го кача в самолета. Попитах генерал Бириузов, а той взе, че разреши: "Качи го - казва - нека види родината си България отвисоко". Направих със самолета си няколко изкачвания и спускания, а той плачеше от възторг. Това били едни от най-хубавите мигове в живота му. Прочетох безкрайна обич и възхита в почти немигащите му очи...

Адам Сергеевич трие често често невидящото си око и не иска да говорим за отличията му - орде-

ни за храброст, между които е и орденът за освобождението на България. А синът му - Александър, има за рождено място нашата родина...

Корабната сирена прекъсва разговора ни. Съвсем близо се чува говор на немски. Екскурзианти. Викат и махат за поздрав.

- Адам Сергеевич, ще им отговорите ли?

- А защо не. Какво от това, че са немци. Знаете ли, веднъж пътувах на моя кораб един немец с приятелите си и аз видях, че той никога не говори. Само движи главата си. Запитах го за името му, а вместо отговор той отвори устата си - в нея нямаше... езикът му. Нацистите бяха го измъчвали и му отрязали езика. Те са били безпощадни и към свои, и към чужди. Фашизмът е ужасен...

В същия този момент Адам Белский извади кърпа и високо я размаха за поздрав към немските пасажери. Лицето му сияеше в личиста и приветлива усмивка. Обичлива и сърдечна.

Тогава разбрах, че този едър човек, белорусинът, изпитал ужасите на войната, пострадал и той, и брат му от нея, бе запазил най-ценната реликва непокътната и незасегната от нищо. Той бе съхранил доброто в своето голямо сърце. Така, освен всичко друго - спомени и богат на случки живот, той имаше своето горещо сърце. Сърце за доброто...

В същия този момент мостът над Кременчуг се разтвори бавно и корабът ни навлезе във водите на голямото водохранилище, наречено Кременчугско море.

Така се разтварят сърцата на добрите, на най-добрите хора, за да раздават обич и човешка доброта...

Русе - Кременчуг

Николай Черкасов в ролята на Александър Невски

Николай Черкасов трябва да заплаче. Нима е трудно за такъв актьор като него? И зазвучават думите му за работата над този образ, които дават верния отговор:

"Филма снимахме по времето на Отечествената война. Бяхме в Казахстан. През деня нямаше ток. Снимахме през нощта. Някаква не преодолима тъга тегнеше върху мен. Реките, нашите руски реки, които толкова много обичах, не бяха свободни. И Волга, и Двина, където ставаха действията, течаха на воля в горното си течение, а като си представях морето,

бе една голяма истина - Черкасов играеше Черкасов, само че с филмовото име Дронов.

Така става с големите актьори. В своя творчески път те изживяват поне веднъж огромното щастие да изиграят и себе си на екрана. Поне веднъж. А Черкасов изживява своята екранна смърт малко преди истинската да го споходи, изричайки пророческите думи на героя си Дронов: *"Всё остаётся людям. Моё забвенье... и моя... смерть."*

Но нима има забрава за твореца, пресъздал на големия екран Александър Невски, Дон Кихот, великия в своя

- няколко палуби, обзаведени в различни смайващи цветове, салон с пиано за музикални романтични часове, киносалон, множество дневни и нощни барове, уютни магазинчета. Ала надникнеш ли в просторния ресторант, непременно ще видиш него - побелелия едроват мъж с необикновеното име Адам... Той сякаш бе раснал заедно с оня разклонен дъб на остров Хортица край Запорожие, макар че дъбът имаше зад себе си няколко века живот. Адам Белский носи спокойствието и бащината ласка на мъдрото дърво дълголетник. Той бе управител на ресторан-

НОВ БЪЛГАРСКИ КАЛЕНДАР

Полковник Продан Таракчиев

9 НОЕМВРИ

Мци Онисифор и Порфирий. Преп. Матрона и Теоктиста. Св. Нектарий Егински

1711 – в едно писмо, изпратено от Алба Юлия в Седмиградско, се съобщава, че „тези дни минал оттам братовчедът на архиепископа Станиславов, когото турците накарали насилно да приеме исляма, но той успял да избяга, та отново приел католичеството“. Станиславов е, разбира се. Никополският католически епископ Филип Станиславов е автор на книгата „Абагар“, печатана в Рим през 1651 година - един молитвеник, предназначен за покатоличените павликяни в България. Тя е съставена и печатана на кирилица. Неговите родственици Иван и Михаил Станиславови се сражават като водители през време на Чипровското въстание. Никола Станиславов, най-младият потомък на семейството на Иван Станиславов, получава от императрица Мария-Терезия благородническа титла през 1745 г.

1878 – роден е в Тетевен поетът Любомир Бобевски, автор на популярната песен „Съюзници-разбойници“ и на химна „О,

Йордан Йовков

Сава Филаретов

Добри Войников

Димитър Подвръзачов

Добруджански край“. Умира през 1960 г.

1880 – роден е в с. Жеравна, Котленско, писателят Йордан Йовков. Умира на 15 октомври 1937 г.

1942 – умира писателят Георги П. Стаматов, роден е на 25 май 1869 г. в Тираспол, Молдова.

10 НОЕМВРИ

Св. апли Ераст, Олимп, Родион

1444 – край Варна кръстоносният поход на полско-унгарския крал Владислав III Ягело (Варненчик) и трансилванския войвода Ян Хуняяди търпят поражение от турците.

1833 – роден е в Шумен Добри Войников, драматург. Умира на 27 март 1878 г.

1865 – роден е в Карлово артистът Иван Попов. Умира на 11 февруари 1966 г.

11 НОЕМВРИ

Мци Мина, Виктор и Викентий. Мца Стефанида. Преп. Теодор Студит

1952 – разстрелян е никополският католически епископ Евгений Босилков заедно с католическите свещеници Камен Вичев, Павел Джиджов и Йосафат Шишков.

12 НОЕМВРИ

Св. Йоан Милостиви. Преп. Нил

1868 – с телеграма руският посланик в Цариград граф Игнатиев се обръща към руския Синод за директива по разпратата между българи и гърци по въпроса за българската църква: „Нашето положение става твърде деликатно, пише той. Ние не можем да приемем да се основе български синод в Цариград, нито да влезем в общуване с една българска автокефална църква, догдето тя не се признае от Патриаршията. Иначе ние ще се отчуждим не само от Вселенския патриарх, но и от всички други гърци. Ако пък съвсем не признаем българската екзархия, славяните ще видят у нас врагове, които се солидаризират с гърците. Освен това може би българите ще се съблазнят да последват западните

сили, като се обърнат към Рим и приемат унията“. Едва от втората половина на 1869 г. поради враждебното държание на гърците към Русия граф Игнатиев с разрешение на руското правителство почва да се намесва в полза на българските искания.

1885 – роден в Сливен полковник Продан Таракчиев, един от първите български военни летци, умира на 29 април 1957 г.

13 НОЕМВРИ

Св. Йоан Златоуст, архиеп. Цариградски

1863 – умира Сава Филаретов, възрожденски просветител, роден в Жеравна на 20 октомври 1825 г.

1895 – в отговор на изказаното от Осмото обикновено народно събрание желание престолонаследникът княз Борис Търновски да премине в лоното на Православието, княз Фердинанд заявява, че въпреки големите мъчнотии ще се вслуша в гласа на народното представителство. Княз Фердинанд и правителството с министър-председател д-р Константин Стоилов решават да направят тая стъпка, изискана от Петербург, за да се постигне помирение между двете страни. Отношенията са прекъснати през ноември 1886 г. Екзарх Йосиф, глава на Българската православна църква, извършва нужния обред при кръстник император Александър II, представен на церемонията от граф Кутузов. С този акт започва подобряването на отношенията между България и Русия.

1937 – умира Димитър Подвръзачов, поет и публицист, роден в Стара Загора на 6 октомври 1881 г.

14 НОЕМВРИ

Св. ап. Филип. Св. благ. цар Управда-Юстиниан (Коледни заговезни)

1912 – Македоно-одринското опълчение пленява десетхилядният корпус на Явер паша в Беломорието.

15 НОЕМВРИ

Мци Гурий, Самон и Авив

1204 – от Търново, столица на Второто българско царство, потегля обратно за Рим кардинал Лъв, нарочен пратеник на мощния папа Иннокентий III. Идва в Търново, за да въздигне архиепископа на Българската църква Василий в примас на същата и да короняса цар Калоян. С това започва унията между двете църкви. Кардинал Лъв поема обратния път за Рим доволен, че е изпълнил възложената му задача.

1416 – съборът на западноруските и литовските епископи избира за митрополит на Киев и Литва българина Григорий Цамблак от видния търновски род Цамблаковци, към който се числят и неговите родственици Киприян, митрополит на Москва и цяла Русия, и патриарх Евтимий. Две десетилетия вече България е под владичеството на Турция. Видни българи търсят и намират убежище в съседни и по-далечни страни. Един от тях и може би най-видният е Григорий Цамблак.

1792 – роден в Търново е д-р Никола Пиколо, учен и обществен деец. Умира през 1865 г.

1885 – българските войски превземат Пирот и са посрещнати от населението като освободители.

ОРФЕЙ

и ВАНГА

Най-прочутите
прорицатели в света

"Не се стреми, душо моя, към безсмъртие,
а изчерпи извора на възможното".

Пиндар

Никола ГИГОВ

III част

Небесното човечество

Както е издълбано в Каменните плочи в Родопите, 170 ученици са изучавали Азбуката свещена. Били са скрити в пещерите и в храмовете. После азбуката се пренася в древния Пловдив, на Пловдивските тепета.

Може да направим второ главно обобщение: НЕБЕТО НА БЪЛГАРИЯ Е ОРФЕЕВО. Такива златни древни стихове са изписани на камък. Нека прибавим към това други древни стихове, изписани на камък около връх Орфей: "Слънцето е любовта", "Пентатониката надвива на смъртта", "Тракия е Родина на музите", "И камъкът пее"... Изписал съм над 50 скални знаци. Когато изнасях лекцията си в Лондон, пожелаха да им ги оставя. И аз ги оставих - това са наши древни буквени, цифрени и геометрични знаци, родили писмеността. Имам официално писмо от Кембридж, Англия, че съм включен в световната класация "Най-знаменитите интелектуалци на XXI век".

Орфей откри и четирите фундаментални тайни на битието: "Съпружество" между човека и космоса е първата и най-голяма тайна. Втората тайна е любовта. Третата тайна е дарбата. Четвъртата тайна е смъртта. Но Орфей дава надежда на човека, като твърди, че "Душата на човека е безсмъртна".

Орфей изрича едно прорицание, което остава като загадка: "ХОРАТА СА БОГОВЕ СМЪРТНИ, А БОГОВЕТЕ СА ХОРА БЕЗСМЪРТНИ. И БЛАЖЕН Е ВСЕКИ, КОЙТО РАЗБЕРЕ ТАЗИ МИСЪЛ".

Село Гела, Родопите.
Снимка: Паолина Пидакева

При последното, най-висше посвещение на питагорейците, самият Питагор ги е посвещавал в тайните на "НЕБЕСНОТО ЧОВЕЧЕСТВО" (VI век пр.н.е.). Това са извънземните хора, които са предходно човечество. Вселената е създадена преди близо 15 милиарда години, а Слънчевата система с нашата Земя е създадена преди близо 5 милиарда години. Цели 10 милиарда години Вселената се е развивала, а Слънчевата система още я е нямало. Ако ние днес имаме - като потенциал на мозъка - 1014 степен невронни връзки, то извънземните хора имат от 1024 до 1034 степен. А цялата Вселена може да се изрази цифрово 1080 степен. Или ако изпишете числото 10 и прибавите 80 нули - това е Вселената. Но как може да изразим тази цифра?

Ако ние, земляните, за една секунда можем да кажем думата "едно", за същото време извънземните могат да кажат един милион неща. Ние не можем да ги възприемем поради голямата скорост. Теорията на Айнщайн ще се доразвива, като ще се прескочи скоростта на светлината (300 000 километра в секунда). В този смисъл времето и пространството допълнител-

но се изменят, като стават многопластови и многозначни. В края на живота си Айнщайн се е самокоригирал, като е казал: "Пространството е крайно, а времето е безкрайно". Но много от големите учени оспорват тази корекция на Айнщайн, че "времето е крайно". И какво ще е отвъд?

Пак се докосваме до думите на Орфей, които остават неразгадани:

**ПЪРВОНАЧАЛОТО КРАЯ,
А В СРЕДАТА
СЪДБАТА НА ВСИЧКИ.**

Орфей разменя първоначалото с края, но края на какво? Тук и Айнщайн би се почувствал като ученик.

Върви по пътя на Родопееца

Думата "Vates" (Ватес) означава поет и ясно-видец едновременно. Орфей е най-големият Ватес на света. Той ни води и във времето, и в пространството, но иска да ни внуши, че зад всяка достигната истина стоят още 1000 неразгадани тайни. Смъртта е дребна играчка пред думата "Безкрайност". "Самотата" на човека в бъдеще ще бъде по-страшна от думата "смърт". Само любовта може да ни спаси.

Един анонимен автор очертава така духовния път на българина:

**Върви по пътя на Родопееца,
носи в сърцето си Спасителя,
и ще стигнеш до Боян мага,
ще чуеш за врача Василия,
ще познаеш светията Рилски -
покровителят на България.
Амин!**

Прочутото
Орфеево цвете
в Родопите.
Снимка:
Димитър
Стоянов

Ето това е сърцевината на нашия крилат български дух. Това съхраняваше и Ванга.

Но преди да заговоря за Ванга, искам да ви предам една скица, създадена от мен, като научно обяснение, откъде извираат животелните сили за ясновидствата. Тази скица съм я нарекъл "КЛАДЕНЕЦЪТ НА СЪНИЩАТА". Ето я:

КЛАДЕНЕЦЪТ НА СЪНИЩАТА

От Никола Гигов, 1 юни 2002 г.

Лъчи	Дясно полукълбо	Ляво полукълбо
Алфа	Съзнание Дясно полукълбо	Съзнание Ляво полукълбо на мозъка
	Творчество (Символи)	Говор и движение (Словото) Линейно време
	Обемно време	Полезен коефициент - 5%
Бета	Предсъзнание Предсъзнание Дрямка	Торлидно състояние Митове
	Асоциации, (Втори долап) озарения	Поливане на душата
	Митница (цензура)	Полезен коефициент - 1%
Гама	Подсъзнание Интуиция	Подсъзнание Езикът на словото
	Сънища	Изчезва Универсален картинен език
	Усет Картинен език 1024 херца Вселенски сънища Предутробни и утробни глъбини Архитипна памет	Полезен коефициент - 94%
	Трети голям долап за вадене на жива вода	Изчезнало "Аз"
Делта	Сънуване	Бълнуване, сомнамбулизъм
	Без цензура Трето лице - ТОЙ Индианци, деца	Жива електроцентрала
	творци	
Космически лъчи	Светлинен език ентаз	Нестинарство Гениални откривателства

Ние използваме само 5 на сто от потенциала на нашия мозък. При алфа лъчи (будни) ние използваме тези 5 процента от мозъка. При бета лъчи (дрямка) прибавяме още един процент. При гама-лъчи (сън) имаме картинен език (с 1024 степен херца). Затова Ванга вижда живота на мъртвите и живота на живите като кинолента. Тогава може да се достигне 94 на сто от капацитета на човешкия мозък. Орфей достига този капацитет чрез сънища, интуиция, картинен език, обемно време като триптих - минало, настояще и бъдеще. Оттук

нататък Орфей изпреварва Ванга, като в делта-лъчи (Пророчески сънища) той изпада в състоянието ентаз - ти да си в космоса и космосът да е в теб. А когато Орфей възприема и космическите лъчи (засега неизвестни), той достига 100 на сто от капацитета на човешкия мозък. И е останала една древна фраза: "НЕ МОЖЕ ДА ИЗЛЪЖЕШ ОРФЕЙ". Той вижда и знае всичко.

Феноменът Ванга

Много са издадените книги за Ванга и спомените за нея. В разказаните спомени всеки говори за нещо външно, видимо. А Айнщайн е изрекъл: "ПАЗИ СЕ ОТ ОЧЕВИДНОТО". В този смисъл много от разказите само документират човешките връзки и отношения, но не разкриват същността в дарбата на Ванга. Защото дарованието на Ванга е магнетично, магнето, еруптивно и физиката на човека (на самата Ванга) едва издържа на малките, средните и големите сили, които я обхващат в миговете на прорицания. Тя започна с пълно отрицание от другите, после бе направен пробив, после се намножиха нейните ПОДДРЪЖНИЦИ, а в бъдеще ще разгадаваме нейната феноменална дарба.

В деня на нейното погребение - 13 август 1996 г., публикувах стихотворението си "Ванга". Тук цитирам само два куплета:

**Аз виждам как иконите ни плачат.
Небето е окъпано с роса.
И как дечица струпани те тачат
и чакат твоите нови чудеса.**

**А ти летиш, издигаш се нагоре -
и ни разтваряш ангелския свят.
И виждаш пак разплаканите хора,
и чуваш как камбаните звънят...**

С Ванга имам само една единствена среща - в Петрич, 1965 г., до прага на нейния дом. Тогава тя бе по-малко известна и повече отрицана. Аз не исках да ми "гледа" - желях само да я видя физически. Нейни са думите: "Гигов върви по Орфеева пътека и написаното от него е вярно". Аз виждах ниската къщичка, цветята, оградката, вратата и прозореца, както и самата Ванга, приседнала до прага, с незрящи очи, с лице като на майка ми, която също умря сляпа, с много жили по нейните ръце, със забрадка, с жилетка, с леко отворена уста, като че ли това не бе уста, а ОКО, което възприема по друг начин целия свят. Зная, че я следяха, подслушваха, отрицаваха. И мен ме следяха и после си прочетох досието (1999 г.). И двамата носехме скрито и дълбоко своето страдание - и двамата бежанци, пожертвали всичко за България. Толкова силно ме развълнува нейното нежно мълчание, че само дете не извиках "Мамо!". С мен беше мой колега, за да има поне един свидетел и ако ме разпитват в милицията, да има човек,

който да каже, че съм отишъл само да я видя. Това бе моят колега, главният редактор на вестник "Родопски устрем" в Смолян, Никола Примовски, при когото аз завеждах културния отдел. Той се колебаеше дали да дойде с мен, но дойде.

Тя служеше на нуждаещите се и страдащи хора, а другите я отрицаваха, някои я крадяха, трети злоупотребяваха с думите й. Затова нищо не исках от нея - до ден-днешен я помня, приседнала до прага на малката къщичка, с говора на цветята и птиците и нашето мълчание, и малкото думи, които изрекохме, и "игличките", които обхващаха цялото ми тяло - с други сили, чийто произход не знаем. Аз я обикнах, без да й го кажа. Но мисля, че тя го разбра.

Рамзес II – най-големият египетски фараон, който е слушал концерт, изнесен от Орфей (13 в. пр.н.е.)

"Тракийка носи главата на Орфей" от Гюстав Моро Париж

Три книги в един том (за Орфей) – на английски език от Никола Гигов. За цялостното си творчество авторът е включен в световната класация "Великите мъже на XXI век" (2008 г.) и получи "Златен медал за България" от САЩ, 2009 г.

Изпращах й мои книги за Орфей - с автограф. Чрез разни хора в по-късно време тя ми пращаше много кратки хабери. Една надписана моя книга - "Убийството на Владимир Рилски", ми бе върната, без да се достави на Ванга. Съхраних я като документ за цензура - заедно с плика, на който имаше пощенско клеймо от Смолян. Имаше ли в Петрич клеймо, или нещо бе замазано. На книгата, на титулната страница бях изписал:

2850, гр. Петрич, Благоевградско, за Ванга (лично)

НА ВАНГА

**Бъди благословена,
Прорицателко на Съдбата!
И нека мъртви,
живи**

**и още неродени
браним знамето
и камбаните на България!**

Сърдечен дар с поклон

29 октомври
От автора (Подпис)
1993 г.
Смолян,
ул. "Алеко Константинов" 10

Цялата пратка съхраних - с книгата, автографа, плика и клеймото. Зная, че когато се тачат двама души, тези неща не могат да попречат на тяхната обич. Аз продължавах да правя своите открития за Орфей и Ванга сякаш следеше моята дейност. Особено се зарадвах на нейните думи относно древната писменост, дадена ѝ на един смачкан лист, неразгадана и отричана от наши учени. Но тя каза (документирано от нейната племенница Красимира Стоянова): "В тия десет реда е историята на света". И Ванга добавя: "И не става дума за скрито съкровище, а за писменост, която досега не е известна на света. Изписана е на саркофаг."

Опората за моите изследвания идваха от Орфей и Ванга, без да съм ги търсел. Но свята ги съхранявах.

Кинолента за триединния свят

Древните автори са разграничили 4 вида лудости (когато логиката е изолирана). От времето на Орфей тези 4 вида лудости са очертани, описани от Платон:

1. Ентаз - Орфическа лудост. Космосът е в теб и ти си в космоса.

2. Транс - Дионисова лудост. Дионисови шествия и оргии.

3. Музическа лудост. Магнетично сливане на боговдъхновението с личната дарба.

4. Еротична лудост. Любов с изключено съзнание - "Побъркани от любов".

Ванга изпада в различни състояния, които не могат да бъдат изследвани от науката. Те са по вътрешна възбуда или под извънземен натиск. Ако волтовата дъга има своето научно обяснение, то "волтовата дъга" в прорицанията на Ванга остава необяснима. В едно и също време тя е обект и субект. Обект на космическо въздействие, субект на реални предсказания. Ванга е жив мост, свързала двата бряга на живота - между видимото и невидимото, между земното и извънземното, между тайните и поникналата истина.

40 години бях близък с писателя Николай Хайтов и 13 години от тях работихме заедно в списание "Родопи". От самия него зная за голямото въздействие, което му е оказала Ванга. Това се случва най-вече в периода 1951-1954 г. Тогава Хайтов е бил лесничей в Сапарева Баня и село Радуил, Самоковско. Бил е жестоко набеден, арестуван, съден и осъден от Самоковския съд на 8 години строг тъмничен затвор. По време на съдебния процес Хайтов е дал имената на 5 свои свидетели, а прокурорът срещу него е дал имената на 17 прокурорски свидетели. На самия процес свидетелите на Хайтов (5) не се явяват (нито един), а 17-те прокурорски свидетели се явяват до един. В ареста Хайтов проумява, че е обречен. Но как да възвърне "одрипавялата истина". Там, в ареста, той си дава обет, ако излезе, вече всичко да записва на белия лист. (Така се раждат стотиците страници на неговия "Дневник".) Съдбовният период кара Николай Хайтов да потърси помощта и на Ванга. Прямата и сля-

па "гледарица" му казва, че Хайтов няма да отиде в затвора, скоро ще смени униформата си (на лесничей) и ще започне да пише книги. Хайтов ми е споделял и го пише и в своя "Дневник".

- Разбираш ли, Ванга ми каза, че съм имал операция от лявата си страна, което никой не знаеше. И ми каза, че имам прерязани зъби при падане, което също никой не знаеше. Тогава откъде може да знае

всичко това Ванга? Тя ми каза и точната сума, за която ме бяха обвинили, че съм злоупотребил и ги дължа. Дори ме поправи и каза по-точната сума от самия мен. Аз написах две писма на мои приятели, които да бъдат свидетели, че пророкуванията на Ванга за мен влизат в сила и тримата да следим дали ще стана така, както ми каза Ванга.

И всичко се сбъдна. Софийският съд отмени присъдата ми и аз не влязох в затвора. Смених униформата си - уволниха ме като лесничей. Смених професията си - започнах да пиша на белия лист и през 1957 излезе първата ми книга "Съперници". Животът ми изцяло се промени и тръгна по друг път.

Бях познат и с покойния писател Федя Яков, който ми подари книгата си "Мумията", където споделя и за срещите си с Ванга. Той ми подаде книгата си "Мумията" и аз прочетох автографа му "На Никола Гигов - защото е свят човек и талантлив творец", 20.XII.1995 г.

Прочетох и пазя книгата "Мумията", в която Федя Яков разглежда тайната на египетските пирамиди като подземни генератори, пише за флейтата на Орфей. Описва и ония незначителни сили, които повдигат леглото му заедно с него. И когато отива при Ванга за съвет, тя му казва: "Ти не се застоявай с тях - могат да те стопят". Такива сили! А не е ли ужас това да гледаш как се вдига леглото ти, ти си в него, и някой невидим започва да люлее в самия въздух цялото легло.

Та ние дори на йота не сме се докоснали до малките, средните и големите сили, за които ни говореше Ванга. Какво преживява тя по време на прорицанията, колко ѝ е лошо и как припада, когато дойдат при нея "Големите сили". Ванга ни е споделила само онова, което иде от "Малките сили". А другото остава загадка и дълбоко нейно преживяване.

Жени Костадинова, авторка на книгата "Пророчествата на Ванга", също ми подари книгата си. Надписът

на автографа е: "На Никола Гигов. От чието боговдъхновение и творчество се възхищавам! 21.11.2006 г." Тя включи в същата книга и кратък мой откъс за Ванга. Книгата е богата на спомени, оценки и снимки. Но всички външни описания докосват само очевидното. А силата на Ванга бе в невидимото и незнайното. Литературният критик обикаля като койот къщата (книгата), но не може да влезе в нея. Така пише Хемингуей. Така и ние обикаляме около къщата на Ванга, но не можем да влезем в тайните на нейното сърце и на нейния мозък. А те може да са тайни и за

самата Ванга.

А колко ме радваха такива признания на Ванга: "Българското писмо е едно от най-старите на Земята."; "Народът ни е най-ученият на света."; "Аз съм българка!" - изричаше тя с много особено боговдъхновение.

Ванга цял живот и до смъртта си повтаряше: "Обичайте се!". Сякаш повтаряше древния Орфеев стих: "Мой Бог е любовта!".

Голям потрес изживяваше самата Ванга от липсата на единение у българите. С нейните си особени думи тя се съпротивляваше на лакомията и завистта. Макар и да беше под опеката на управляващите, тя не правеше компромис никому при заявяване на прорицания.

Ванга ни предупреди в края на XX век за онова, което предстои в XXI век: постепенно ще изчезнат лукът, чесънът, пиперът,

после ще изчезнат пчелите, после млякото ще стане вредно, после ще потъне водата... И кой се е вслушал в тези нейни думи!?

"Сибир ке спаси човечеството" - казваше тя, но мнозина разбираха тези нейни думи в политически смисъл. Ванга обичаше Русия, но Сибир означава сняг, който може да стане на вода. А какво ще прави човечеството, когато изчезне водата!?

Ванга общуваше и с пришълци от планетата Вамфим - третата от Земята. Описва извънземните "като едри нашенци, но с перушина като на пилета - такива са им дрехите. И носят големи книги. Идват да ни помогнат".

Жени Костадинова в същата книга - "Пророчествата на Ванга", пише и за моята книга "Орфей и азбуката". Тази книга получи световна известност и награди от САЩ и Англия, но преди това Ванга изрече думите, че "Българското писмо е най-старо на Земята".

Пророчицата от Рупите говори с мъртвите, както и с нас, живите. А това означава, че няма мъртви. Всички са живи, но по различен начин. "Колко ме измъчват тия мъртви!" - жали се понякога Ванга, защото трябва да осведомява живите за мъртвите им близки и да предава на мъртвите посланията на живите към тях. И ако Ванга е приела 300 000 души и на всеки е помогнала с нещо, то кой може да изчисли не само полезността за живите, но и волтовата дъга, която озарява мъртвите. Ванга е живо разпятие на триединния ни свят.

Скулптурната композиция "Орфей и Евридика" в Смолян, от Георги Чапкънов

"Орфей" - пано в село Крепост, от художниците Христо Панев и Панчо Панев

Скулптурната глава "Св. Ванга" от Иван Варчев

БИБЛИЯТА ЗА ЗДРАВЕ

Крася ТИТЯНОВА

Древният тракийски жрец Ам ок с и с, живял тринадесет века преди Христа, още тогава стигнал до извода: "Ако искаш да излекуваш очите си, трябва да излекуваш тялото, ако искаш да излекуваш тялото, трябва да излекуваш душата...".

Разтваряйки „Библията на здравето“ на психолога Юрий Синенко, още на първите страници ще се срещнете с израза: "Започнете деня си с усмивка... Ставайте от сън с чувството за радост, щастие и полет и се старайте така да премине денят ви... Светът около вас е огледало - вие се усмихвате и цялото ви тяло, всички ваши органи са щастливи, те зависят от вас." Така ни учи директорът на Института по приложна психология и физио-профилактика у нас Юрий Синенко, който от пет години е в България. През този период той помогна на хиляди болни да се отърват от болестите си. Стоотици деца решиха своите здравословни проблеми и промениха живота си. Невероятно е, но резултатите са смайващи: при деветгодишния Камен виталигото изчезна по време на обучението; кистата на шестгодишния Петър се премахна и той не влезе на операция в Пирогов, където е регистрирано заболяването; служителка от ДСК след седемгодишен стерилитет ражда дете. Много са примерите, които могат да се изброят, но и тези са показателни.

В момента Юрий

Синенко подготвя за печат книгата си „Повикай щъркела“ с последните случаи на забременели жени с доказан стерилитет или такива, които не могат да имат дете години наред. По проблема ученият Синенко, който е и шампион по карате, говори в няколко предавания в различни телевизии за силата на духа. Дори д-р Мария Папазова, една от съучредителките на Института по психология и физио-профилактика, успя да реши проблема си с миома на матката. Има и три случая в Пазарджик и Пловдив на възстановена атрофия на зрителния нерв. Жена с тотална слепота в момента вижда образи, а курсистка с изкуствени тазобедрени стави вече кара велосипед. Според Юрий Синенко най-главното е да се научим сами да се справяме със здравословните си проблеми, възрастта е без значение. Имаме професор на 80-годишна възраст, който намали диоптрите си от 18 на 2 само за няколко месеца.

Може би за читателите ще пред-

ставява интерес да знаят повече за този гигант на човешкия дух, който връща вярата на хората и учи как да се борят със здравословните си проблеми. Юрий Синенко е роден в Кавказ. Завършил е Висшия технически университет в Москва. След това живее и работи в Подмосковието. Занимава се с джудо и самбо под ръководството на Герхард Шурце - по негова собствена методика.

Интересно е, че неговият първи треньор е българинът Юрий Акчибаш.

Според Синенко не е възможно да тренираш сериозно карате, без да разбереш в дълбочина философията на източните бойни изкуства, възможностите на човешката психика и човешкото тяло. „Ето защо аз изучавах с въодушевление и древните техники за самоусъвършенстване - Дау, Цугун, Йога и разработките на Бехтерев, Павлов, Фройд, Александър. Учил съм в семинари по източни единоборства, както и в семинари по психология. През 1977 година завърших образова-

нието си по специалността оптична физика и се преместих да живея и работя в Подмосковието. Организирах секция по карате, като при това продължавах да работя активно в московските клубове и да сътруднича в семинарите по психология. Получих образователна степен психолог - преподавател педагог в Норбековия педагогически институт през 1990 г. Единадесет години по-късно - през 2001 г., претърнях тежка автомобилна катастрофа и ми се наложи да се занимавам със собственото си възстановяване. При това аз активно ползвах натрупания от миналото опит от нетрадиционните методи за възстановяване на здравето и психиката.

След две години в България ме доведе системата за само възстановяване на здравето на Мирзакарим Норбеков и оттогава преподавах по тази система. През 2005 г. заедно с група български специалисти - лекари и психолози, споделящи моята гледна точка за възстановяване на здравето на чо-

века - едновременно от физическа и психологическа страна, основахме сдружение „Институт по приложна психология и физио-профилактика“. Провеждаме обучения на три нива "Стани здрав" и детски курс "Урок по здраве". Животът и здравето на всеки човек зависи от самия него. Или казано по друг начин - трябва да се научим в напрегнатия си живот да намираме време да се грижим за себе си, да упражняваме и да развиваме нашето тяло, съзнание и дух. Само тогава ще усецаме тялото си истинско, а живота си добър, за да се чувстваме бодри и здрави. Ако имаме някакви здравословни проблеми, трябва да се опитаме да се справим сами. Медицинската и психологическата наука и практика на множество създатели и популяризатори на хармонично отношение към себе си и света демонстрират безкрайните възстановителни способности на човешкия организъм. Защо тогава се разболяваме? Защото, може би, самите сме виновни за това с неправилния си начин на живот - мислене, хранене, но и липса на време да упражняваме тялото и духа си. А това се възниктава още от детска възраст. Абсолютно необходимо е отрано да се научим да се грижим за нас и за позитивното си мислене."

Американският психолог Абрахам Маслоу установил пет групи основни потребности на всяко човешко същество. Тяхната удовлет-

вореност поражда и поддържа у човека интерес към процеса на живота. Отсъствие на тази потребност пречи на създаването на мощни животелни импулси, които се намират в основата на нашите действия. Тяхното незадоволяване създава в човека напрежение и неудовлетвореност. Продължителността и силата на това напрежение водят до възникване и развитие на здравословни, житейски и междуличностни проблеми. Напротив, реализацията на личността в посока на неговата хармонизация, позволява да се решат натрупаните проблеми от различно естество.

Системата за оздравителни и укрепващи упражнения "Стани здрав!" допринася за възстановяване на здравето и живота ни. Библията за здраве на Юрий Синенко включва анализ на текущата жизнена ситуация - като поставяне на точни цели и срокове за реализация, които по една или друга причина не намират място в живота ни. От този момент - казва известният психолог, отстранете от вашето обкръжение всички скептици, завинаги забравете думите „поражения“ и „несполуки“, превключете мислите си от недоволство от себе си и самоунищожение към одобрение и благодарност към себе си. Механичното изпълнение на упражненията не води до никъде. Поддържайте в себе си смисъла и целта на вашата работа. Работете, докато почувствате лека умора. Чувството на

НА ЮРИЙ СИНЕНКО

тежест в главата е признак за преумора. За пасивността ви няма никакво оправдане, поставете си абсолютно конкретни срокове за решаване на здравословните си проблеми. Винаги помнете победите си, ставайте от сън с чувство

на радост, щастие и полет. Старайте се да прекарате деня си в това състояние. По време на работа освобождавайте ума си от странични мисли. Настройте се за пълно възстановяване на организма си. Увереността от победата помага за осъществяване на вашите цели и замисли. Винаги си представяйте какъв бихте искали да бъдете и как бихте искали да изглеждате.

Отнасяйте се към вашите здравословни проблеми постепенно с уважение. Помнете, вие сте властелини на съдбата и тялото си. Не забравяйте да се усмихвате и тази усмивка ще върне вас с всички трудности и шетата здраве."

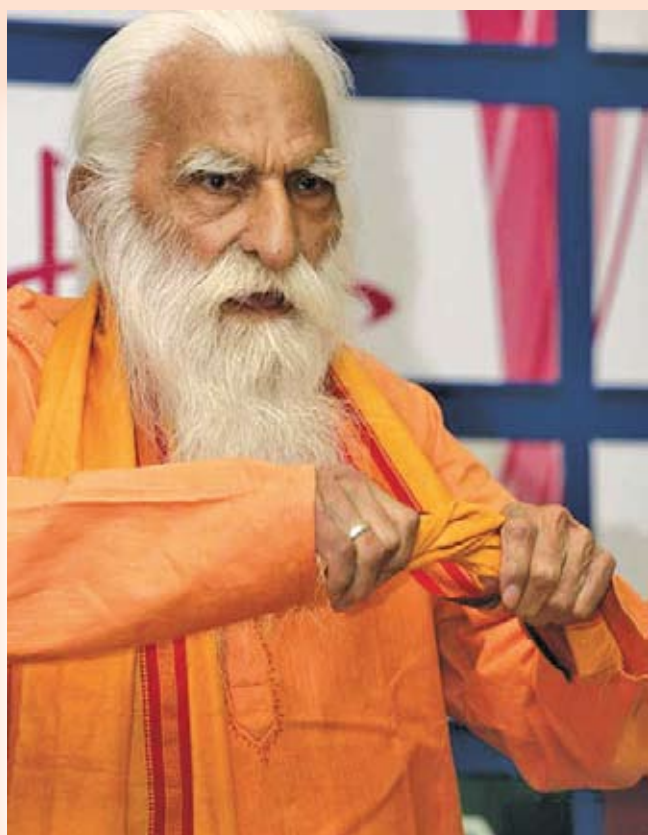
ОТКРИ СЕ ЙОГА ЦЕНТЪР „СВАМИ ДЕВ МУРТИ“

Сдружение „Свами Дев Мурти“ откри официално на 23 октомври Йога център „Свами Дев Мурти“. Той се намира в София, на ул. Черковна №20. Целта му е да разпространява йога науката и йога практиката на Свами Дев Мурти, с което да спомогне за подобряване и хармонизиране на живота и здравето на хората. В центъра ще се преподават доказалите ефективността си практики от системата на големия Йога Учител.

През своя дълъг и пълноценен живот Свами Дев Мурти е открил седем златни ключа за постигане на здраве и щастие в живота. Това са моралният живот, вегетарианството, запазването на рождената религия, крокодилските упражнения, които възстановяват еластичността и подвижността на гръбнака, и привеждат в порядък всички вътрешни органи – сърце, бял и черен дроб, далак и т. н., дихателните техники, които дават сила и

жизненост, упражненията Наули, които стягат коремните мускули и силно масажират вътрешните органи и очистващата техника Нети, която освобождава дихателните пътища, почиства носа и гърлото, подобрява зрението, слуха и обонянието, като действа и на някои жлези с вътрешна секреция.

Свами Дев Мурти мечтаеше да открие Йога център у нас още преди 40 години, което не стана поради тогавашното политическо отношение към Йога. Когато през юли тази година дойде вече 108-годишен у нас, той отново искаше българите да имат Йога център за неговата система. Той си отиде от този свят на 27

„Вслушвайте се в болките на другите, помислете как да помогнете на другия. Всички заедно сме едно семейство. В мислите си пожелавайте добро на всеки. За добро минало, за добро настояще, за добро бъдеще. Доброто трябва да дойде и да остане.“

„Най-големият учител е любовта. Да обичаш, означава да забравиш за себе си, чак тогава можеш да обичаш. Когато се смяташ за нещо отделно и смяташ другия за нещо съвсем отделно, обич няма. Дай всичко от себе си. Любовта е всичко. Всичко.“

„Духът, душата, тялото, умът трябва да ги пазиш чисти.“

Свами Дев Мурти

септември, 2009 г. Сега Сдружение „Свами Дев Мурти“ иска да осъществи неговата мечта и чрез центъра негови ученици от България и от други Йога центрове по света да споделят уникална му Йога система с колкото се може повече хора, за да имат те по-добър, здрав и пълноценен живот.

За откриването на Йога център „Свами Дев Мурти“ специално пристигна Бхавин Десай (Бхав Мурти), един от най-близките и компетентните ученици на големия йога. Той дълго време е обучаван лично от Свами Дев Мурти в неговата уникална система на Йога. Водил е курсове по нея в Индия и Англия, където сега живее. Той взе участие и в обученията на семинара в Пампорово при посещението на Свами Дев Мурти у нас това лято.

В Йога център „Свами Дев Мурти“ Бхавин Десай проведе тридневен йога курс.

За повече информация и записвания:

0878 279 616, 0878 249 350,
0887 219 784

e-mail: yoga@devmurti.org

ПЪРНАР

Пърнарът е единственият местен вечнозелен дъб. Той е ниско дърво с височина 4-5 метра, но по-често се среща като храст. Листата му са кожести, дълги 2-3 см, с остри зъбчета. Цъфти през май. Жълдите са по 1-2 върху двегодишните части на клонките; узряват на втората година през август до октомври.

Пърнарът е разпространен по цялото Средиземноморие. У нас расте предимно в Струмската долина, като единични дървета се срещат в долината на река Места и в Източните Родопи.

Източници:

1. Милев М., П. Александров, К. Петкова, Н. Илиев, Посевни материали от широколистни видове, София, 2004 г.
2. Вакарелов И., М. Милема, Декоративна дендрология, Дионис, 2002 г.
3. Комджиева-Стефова М., Б. Бузов, Горски култури, Матком, 2002 г.

Q. coccifera L.

ПРИКАЗКИ ЗА ЦВЕТЯТА

ИИСУСОВО ОКО

Васил КАНИСКОВ

По-сполучливо име едва ли може да му се даде. Работата, която върши Иисусовото око, не е по силите на никое друго цвете. То чисто предава познатото от най-древни времена, но скрито от повечето същества архивно богатство на космическата история. Носи още познание за мястото на всяка душа в скитанията ѝ из световите; съобщава накратко какво е изправила, новото, което е научила, плодето, които е завързала или родила.

Съсредоточаването в това мистично цвете може да ви

разкрие произхода на света, тайното житие на всяко същество в миналото му. Но това, което нарекох "тайно житие", не съдържа погрешките, подхлъзванията, паденията. Точно с този си престол сам Христос постоянно се моли за прощаване на греховете ви и за изличаването им от Книгата на Живота. Показването на греховете и престъпленията не е дадено всекиму, а само на онези, които не искат да ги гледат. Това обаче са два крайно противоположни вида души: първо - имащите вина и мислещи, че нищо не се знае за нея, и второ

- "напълно невинните" и посветените в тази истина, че няма нищо скрито-покрито. Много често обаче това определение "напълно невинни" си го дават самите те, не разбирайки, че ако бяха наистина напълно невинни, нямаше да бъдат принуждавани от Иисусовото око (могъщ силов център в Ултравселената) да гледат паденията и престъпленията на същества, които, според тях, са им "съвършено чужди". Ясновселената обаче носи не само положителния, но и отрица-

телния опит. Тя проследява визуално, принципно и математически отклонения, породени от което и да е същество по веригата на причините и следствията. Обикновено тази верига е така сложна и разклонена, че само цветето Иисусово око на вашата планета може да ви представи почти графично, на фона на картини и събития връзката между ваша активност или неактивност в миналото и падението, нещастieto на някое същество, намиращо се много близко или безкрайно далеч от вас в битието.

При медитация над Иисусовото око кажете: "Кармично познание, моля те, отвори ми се чрез престола ми нон, за да определяш с оно-ва небесносиньо оживяване на скритата линия каква е връзката между мен и нещастното събитие, с което ме срещаш или ще ме срещнеш

някога в бъдеще. Нека проумея по движение-то на синята линия своята волна или неволна вина в огромната плетеница на Определеното битие. Мъката, която ме очаква, има своите най-точни причини пропуснал съм чужд навътре в живота си; стоял съм гладен пред свой, когато е просил топлина и закрила от мене. Срещни ме с Господаря на Правдата, за да Му се поклоня и да Му призная, че нещастieto на някое същество се

радост; но появи ли се синя линия, това значи, че поемате пътя неправилно. Ясновселената по този начин се грижи за предпазване на човека от провал. Постоянното неслушане на вътрешния глас обаче създава стотици и хиляди сини пътища в плетеницата, начало на която сте вие и с това се ознаменува началото на вашата грозота и старост. Те, както и болестите, смъртта, се дължат изключително на това, че постоянно

създават определени светове, реални за вас и нереални за Бога, а заключват най-безсърдечно възможните розови реалности само затова, че на вас те ви се струват

дължи на мен и само на мен!"

Ако сте осъзнали дълбоко вината си и сте решили твърдо да я изкупите, синя линия пред очите ви ще оцвети прозрачната плетеница на Ясновселената - от точката на вашето безсърдечие или илюзия до онази на чуждото или ваше нещастие. Но тогава изведнъж ще се появи и една друга; розова линия! След краткотрайно проблясване на картина, изобразяваща как сте могли да постъпите, но не сте постъпили, тази розова линия ще очертае - крива или начупена - цялата траектория на следствията, прогностично водещи до едно щастливо крайно решение. Прогнозите на Ясновселената се извършват мигновено именно в престола ви иисусово око, който има вида на съответното растение. Отговорът на подобна прогноза се усеща като

нереални.

И така, цветето Иисусово око бди неотклонно за обогатяване на вашия опит (сините ви определени плетеници) и за пробуждане на вашия вкус (неопределените розови плетеници на Божественото във вашето сърце). Кобратата на егоизма, пиявиците на страха за себе си, гнусните червеи на самомнението и самоупованието не се плашат от нищо друго, освен от това странно цвете...

27.08.1985 г.
София - Изгрев

**Из "РОМОН ОТ
БОЖЕСТВЕНАТА
НАУКА"
От книгата
"БИЛКИТЕ В
България, Европа и
по Света" - том 1**

СКИТНИКЪТ МЕЖДУ

Джек ЛОНДОН

Така пътуваше Хван Юн Джин. Стареите на селото се свиваха от страх пред него и с пълно основание, както ние много скоро щяхме да разберем. Аз излязох напред като преводач, понеже вече можех да си служа с няколко десетки корейски думи. Той се навъси и ми направи знак да се махна. Но можех ли да го послушам? Бях висок колкото него, по-тежък с най-малко тридесетина фунта и кожата ми беше бяла, а косата златиста. Той ми обърна гръб и заговори на първенеца на селото, а шестте му копринени придружители направиха кордон помежду ни. Докато говореше, други войници донесоха от кораба няколко наръча дебели два пръста дъски. Те бяха към шест фута дълги и два фута широки и някак странно цепнати на две по дължина.

Хван Юн Джин даде заповед. Неколцина от войниците се доближиха до Тромп, който седеше на земята и се занимаваше с гноясалия си пръст. Тромп беше глуповат моряк, мудар в мисленето и движенията, и преди да се усети какво става, една от тези дъски, които се отваряха и затваряха като ножици, беше сложена и затегната на врата му. Разбрал опасното положение, в което е попаднал, той зарева като бик и се разскача така, че всички трябваше да се отдръпнат, за да освободят място за хвърчащите краища на дъската.

И тогава започна разправията, защото Хван Юн Джин явно имаше намерение да сложи дъски на всички ни. О, ние се бихме с голи ръце срещу сто войници и още толкова селяни, а Хван Юн Джин стоеше настрана, величествен със своите коприни и господарска надменност. Имено тогава спечелих името си Йи Йонг-ик, Могъщия. Дълго след като всичките ми другари бяха победени и с дъски на врата, аз продължавах да се бия. Юмруците ми бяха твърди като бойни чукове, а имах и мускули, и воля да ги въртя.

За моя радост скоро разбрах, че корейците не разбират от юмручен бой и нямат ни най-малка представа от отбрана. Те падаха като кегли и се стоварваха един връз друг. Но Хван Юн Джин беше човекът, когото целех, и единственото нещо, което го спаси, когато се нахвърлих върху него, беше намесата на сателитите му. Те бяха мекотели същества и аз ги направих на нищо, а коприните им станаха на пух и прах, преди цялата тълпа да се нахвърли отгоре ми. Бяха толкова много! Спираха ударите ми поради това, че бяха много, тъй като тези отзад блъскаха предните върху мен. А как ги повалях! Към края те се гърчеха по трима един върху друг в краката ми. Но с времето екипажът на трите джонки и кажи речи цялото село се бяха струпали върху ми и малко оставаше да ме смачкат. Да ми сложат дъска беше лесно.

– Божичко, ами сега? – запита Вандерфоот, друг морски вълк, когато ни струпаха на борда на една от джонките.

Ние седнахме на откритата палуба като куп вързани кокошки, когато той зададе въпроса, и в следващия миг джонката се наклони от вятъра и се пръзулнахме от палубата в шпигатите на подветрената страна с

ожулени вратове. А Хван Юн Джин, застанал на високата кърма, гледеше надолу към нас, сякаш не ни виждаше. Много години след това Вандерфоот беше известен между нас като „Ами сега, Вандерфоот“. Нещастникът. Той умря от измръзване една нощ по улиците на Кейджо, когато всички врати бяха затворени за него.

Заведоха ни на материка и ни хвърлиха в смрадлив, пъкащ от дървеници и въшки затвор. Такова бе запознанството ни с чиновническия свят на Чосон. Но както ще видите, в дните, когато принцеса Ом бе благосклонна и властта беше в моите ръце, аз щях да отмъстя на Хван Юн Джин за всички ни.

В затвора лежахме много дни. Сетне научихме и причината. Хван Юн Джин изпратил съобщение в Кейджо, столицата, за да разбере какво ще бъде разпореждането на императора за нас. Междувременно ние бяхме зверилница, от зори до мрак зарешетените ни прозорци биваха обсадени от местните жители, защото досега не бяха виждали човек от нашата раса. Но зрителите не бяха само някаква сбирщина. Дами, носени от кули в паланкини, идваха да видят чудноватите дяволи, изхвърлени от морето, и докато слугите им отпъждаха простолудието с камшици, те продължително и плахо ни разглеждаха. Ние почти не ги виждахме, защото лицата им бяха закрити според обичаите на страната. Само танцувачки, паднали жени и стари баби можеше да се видят навън с открити лица.

Аз често си мислех, че Хван Юн Джин страда от запек и когато има остри болки, си го изкарва на нас. Във всеки случай щом му хрумнеше, без всякакъв повод ни изкарваха на улицата пред затвора и ни дръпваха един бой с пръчки сред радостните викове на насъбралата се сган. Азиатецът е жесток звяр и гледката на човешки страдания му доставя наслада.

Както и да е, ние бяхме много щастливи, когато настъпи краят на тези побоища. Причината за това беше пристигането на Ким Ким. Всичко, което мога да кажа, и най-хубавото, което мога да кажа, е, че Ким беше най-благородният човек от всички други, които съм познавал в Чосон. Когато се запознах с него, беше началник на петдесет войници. Беше вече командир на дворцовата охрана, когато аз не можех да направя нищо хубаво за него. И накрая умря, за да спаси принцеса Ом и мен. Ким... е, Ким беше Ким.

Незабавно, щом пристигна, дъските бяха свалени от вратовете ни и ние бяхме настанени в най-добрия хан, с който можеше да се похвали градът. Все още бяхме пленници, но почетни пленници със стража от петдесет конни войници. На другия ден потеглихме по големия царски път – четиринадесетте моряци, яхнали нискорасли кончета, каквито се използват в Чосон – направо за Кейджо. Императорът изразил желание – както ми каза Ким – да погледа чудноватите морски дяволи.

Това беше пътуване, проточило се много дни през половината дължина на Чосон, както се е проснал от север на юг. Случайно, при първото слизване от седлата, аз пообиколих

да видя как хранят нискораслите кончета. И това, което видях, ме накара да се разкряскам: „Ами сега, Вандерфоот?“, докато всичките ми другари не пристигнаха тичешком. Човек да не съм, ако това, което ядяха конете, не беше боб чорба, гореща боб чорба и през цялото ни пътуване не им се даваше нищо друго освен боб чорба! Такъв беше обичаят на страната.

Те бяха наистина нискорасли кончета. Като се обзаложих с Ким, вдигнах едно от тях, въпреки цвиленето и боричкането, на раменете си, та войниците на Ким, чули вече новото ми име, заповтаряха „Йи Йонг-ик“, Могъщия. Ким, за корейското око беше едър мъж, а корейците са висок, мускулест народ, и Ким малко се надуваше. Но сложил лакът до лакът, длан до длан, стига да поисках, аз превеждах неговата ръка до долу. А войниците и зяпащите селяни замърморваха „Йи Йонг-ик!“

В известно отношение ние бяхме пътуваща менажерия. Новината за нас ни изпреварваше и цялото околno население се стичаше до пътя, за да ни види на минаване. Това беше безкрайно цирково шествие. Вечер в градовете ханът ни се обсаждаше от множество хора, тъй че нямахме мира, докато войниците не ги разгонеха, като ги бодяха и шибаха с копията си. Но първо Ким повикваше борците и най-силните мъже в селото заради удоволствието да види как ще ги смачкам и натръшкам на земята.

Хляб нямаше, но ядяхме бял ориз (който не дава за дълго сила на мускулите), месо, за което разбрахме, че е кучешко (това е животното, което обикновено се коли в Чосон за храна), и туршии – безбожно люти, но които човек започва да харесва извънредно много. Имаше и питие, истинско питие, не млечна мътилка, а бяла пареща течност, дестилирана от ориз, една пинта от която можеше да убие слабак и да запали и развесели силния мъж. В укрепения град Чонгхо аз натъркалях Ким и градските първенци под масата с това питие или – по-правилно – на масата, защото за маса ни служеше подът, на който седяхме клекнали, и за не знам кой път ми се схващаха бутоните. И пак всички мърмореха „Йи Йонг-ик“ и славата за юначеството ми се ширна чак до Кейджо и до императорския двор.

Бях повече почетен гост, отколкото пленник и неизменно яздох до Ким, провесил дългите си крака почти до земята, а на местата, където конят стъпваше по-надълбоко, подметките ми се влачеха в калта. Ким беше млад. Ким беше човечен. Той можеше да бъде мъж в коя да е страна. Двамата с него приказвахме, смеехме се и се шегувахме по цял ден и половината от нощта. И аз наистина направо гълтах корейския. Без друго имах такава дарба. Дори и Ким се възхищаваше от бързината, с която усъвършенствах езика. Аз научавах корейските гледища, корейския хумор, корейските влечения, недостатъци, слабости. Ким ме учеше да пея песни за цветята, любовни песни, трапезни песни. Една от последните бе съчинена от самия него и ще ви предложи груб опит за превод на края. Ким и Пак на млади години се заклели

ЗВЕЗДИТЕ

взаимно да се въздържат от пиене, но тази клетва много скоро била престъпена. На старини Ким и Пак пеят:

*Не, не, махни се! Вино вече аз не ща!
Туй питие бунтува моята душа!...
Или почакай, мъничко почакай, спри!
Къде продават вино ми отговори.
Зад ъгъла ли казваш ти, ей в онзи дом?
Бъди щастлив тогаз! Отивам там бегом.*

Хендрик Хамел, хитър и пресметлив, вече ме насърчаваше и подтикваше в моите дяволии, с които печелех благосклонността на Ким не само към себе си, но и към Хендрик Хамел и останалите ни другари. Споменавам тук Хендрик Хамел като мой съветник, защото това е свързано с много неща, последвали в Кейджо за спечелване разположението на Юсан, любовта на принцеса Ом и снизхождението на императора. На мен не ми липсваше желанието и безстрашието, както и известна съобразителност, за да играя тази игра; обаче повечето от хитрините – открито го признавам – ми се подсказваха от Хендрик Хамел.

И така, пътувахме ние за Кейджо от един укрепен град към друг укрепен град през страна на заснежени планини, прорязани от безбройни тучни долини. И всяка вечер, щом се стъмнеше, огньовете припламваха от връх на връх и пробягваха през цялата страна. Ким винаги чакаше да види това нощно зрелище. От всички брегове на Чосан – разказа ми Ким – тази верига от огньовете пробягваше до Кейджо да занесе вестта си за императора. Един огън означаваше, че в страната цари мир. Два огъня означаваха въстание или вражеско нахлуване. Ние никога не видяхме два огъня. И от ден на ден, както яздехме, Вандерфот завършваше върволицата и се чудеше: „Божичко, ами сега?“

Ние видяхме, че Кейджо е огромен град, където цялото население освен благородници или янбани бяха облечени с неизменните бели дрехи. Това - обясни Ким - беше едно автоматично определение или посочване на кастата. Така, от пръв поглед, човек можеше да определи общественото положение на всеки индивид по степента на чистотата или мръсотията на одеянията му. Ясно беше, че един, който притежава само дрехите, с които е спал и станал, трябва да бъде извънредно мръсен. Също така ясно е, че облеченият с безукорно бяло облекло трябва да има и много смени дрехи и да разполага с труда на перачки, да поддържат дрехите му безукорни. Колкото за янбаните, които се обличаха с многоцветни коприни в бледи тонове, тях не ги засягаше такова просто мерило.

След като си починахме няколко дни в един хан, през което време изпрахме дрехите си и пооправихме щетите от корабкрушението и пътя, бяхме повикани да се явим пред императора. На огромното открито пространство пред дворцовата стена стояха исполински каменни кучета, които приличаха повече на костенурки. Те седяха клекнали върху масивни каменни подножия, колкото два високи човешки боя. Стените на двореца бяха грамадни и от дялан камък. Тези стени бяха толкова дебели, че биха устояли и на най-мощния топ в едногодишна

обсада. Само портата имаше размери на цял дворец и се издигаше като пагода, на много стъпаловидни етажи, всеки етаж с издадена керемидена стряха. Стегнатата охрана излезе през портата. Това бяха, каза ми Ким, ловците на тигри от Пьонян, най-свирепите и най-страшни бойци, с каквито може да се похваля Чосон.

Но стига. Само на описанието на императорския дворец с право биха могли да се посветят хиляда страници. Достатъчно е да кажа, че тук ние се запознахме с властта в целия й материален облик. Само една дълбока и широка, стара и мощна цивилизация можеше да изгради този дебелостенен многоетажен покрив за царе.

Ние, морските вълци, бяхме заведени не в залата за аудиенции, а както ни се видя, в помещението за пиршества. Пиршеството беше към края си и цялото сборище беше във весело настроение. И какво сборище! Висши чиновници, князе от царска кръв, въоръжени със саби благородници, бели жреци, обветрени офицери от висшето командване, придворни дами с открити лица, боядисани „кисенг“ – танцувачки, които си почиваха след танците си, и придружителки и прислужнички, евнуси, слуги и дворцови роби – неизброимо множество.

Обаче всички се дръпнаха от нас, когато императорът, придружен от близките си приятели, се доближи да ни разгледа. Беше весел самодържец, особено за един азиатец. Не повече от четиридесетгодишен, с гладка бледа кожа, невидяла никога слънце, той имаше търбух и хилави крака. Въпреки това някога е бил хубав мъж. За това свидетелстваше благородното му чело. Но очите бяха потъмнели и с отпуснати клепачи, устните се присвиваха и трепереха от различните излишества, които си позволяваше и които излишества, както щях да науча, бяха в повечето случаи измисляни и поощрявани от Юнсан, будисткия свещеник, за когото тепърва ще чуем.

С нашите моряшки дрехи ние, моряците, бяхме разнородна дружина и разнороден начинът, по който бяхме приети. Възклицанията на учудване от странния ни вид отстъпиха мястото си на смеха. Кисенг се спуснаха към нас, задърпаха ни на разни страни, направиха ни свои пленници, по две-три на човек ни помъкнаха като дресирани мечки да показваме своите номера. Това беше обидно наистина, но какво можеха да направят старите морски вълци? Какво можеше да направи старият Йоханес Маартенс с орляк кикотещи се момичета, които го дърпаха за носа, щипеха по ръцете и гъделичкаха, докато той заподскача? За да избегне такива мъчения, Ханс Амден разчисти едно място и се впусна да играе нескопосано холандски моряшки танец, докато целият двор зарева от смях.

Това беше обидно за мен, след като съм бил равен и весел другар на Ким толкова много дни. Аз се противопоставих на кикотещите се кисенг. Разкрачих се и застанах прав със скръстени ръце и никакво щипане не можа да накара някой мускул да трепне на лицето ми. Затова те ме оставиха заради някоя по-лесна жертва.

– За бога, човече, направи нещо! – промърмори Хендрик Хамел, който с мъка се доближи до мен, помъкнал три кисенг подире си.

Не му беше лесно и да мърмори, защото щом отвореше уста да заговори, те му я натъпкаха със сладкиши.

– Спаси ни от тия глупости! – настоя той, като клатеше глава, за да избегне пълните им със сладкиши ръце. – Ние трябва да запазим достойнството си, разбираш ли, достойнството си! Това нещо ще ни съсипе. Те ни правят на животни, на играчки. Когато им омръзнем, ще ни изхвърлят. Ти постъпваш правилно, дръж се! Устоявай на всички тях. Предизвикай у тях уважение, уважение към всички ни...

Последните думи едва можах да се чуят, защото кисенг бяха натъпкали устата му така, че не можеше да си обърне езика.

Както казах, аз притежавах волята и безстрашието и сега преравах моряшкия си ум, за да измисля изход. Един дворцов евнух, който ме загъделичка изотзад с перо на врата, ме накара да действам. Вече казах за равнодушието и неотзивчивостта ми към нападенията на кисенг, тъй че много от тях наблюдаваха как евнухът ме закача. Аз не се издадох, не се помръднах, докато не прецених къде е той, на какво разстояние. Тогава без да обърна глава, нито тяло, като изстрел му ударих плесница с опакото на ръката. Кокалчетата ми попаднаха точно на бузата и челюстта му. Чу се пращане като на рейка, спукана се в буря. Той се претъркули през глава и падна превит на пода на десетина стъпки от мен.

Смехът секна, разнесоха се само викове на изненада, мърморене и шепнене: „Йи Йонгик“. Пак скръстих ръце и останах с престорено надменен вид. Мисля, че аз, Адам Странг, имах между другото и душата на актьор. Защото вижте какво стана след това. Сега аз бях най-забележителният между моряците. С горд поглед, надменен, аз отвърщах на устремите към мен погледи и ги карах да се свеждат или да се извържат – всичките, освен един. Това бяха очите на млада жена, която по богатото й облекло и половин дузината прислужнички, навъртащи се зад гърба й, сметнах да е видна придворна дама. В действителност тя беше принцеса Ом от династията Мин. Млада ли казах? Беше на тридесет години, колкото и аз, и въпреки това, въпреки зрелостта и красотата си, все още неомъжена, както щях да науча по-сетне.

Само тя ме гледеше в очите, без да отклони поглед, докато най-сетне аз се извърнах. Не ме гледеше извисоко, защото в очите й нямаше нито предизвикателство, нито враждебност, а само възхищение. Не ми се искаше да призная това поражение от страна на една малка женичка, но извърнатите ми очи се спряха върху шумното гъмжило на моите другари и преследващите ги кисенг и това ми даде повод. Аз плеснах с ръце, както правят азиатците, когато дават заповед.

– Спрете! – ревах аз на техния език и по начин, по който се обръщат към подчинени.

О, аз имах дробове и гърло и можех да рева като бик до пукване на тъпанчетата. Уверявам ви, че толкова оглушителна заповед никога не бе разцепвала свещения въздух на императорския дворец.

НА КРЪСТОПЪТ

Николай НИКОЛОВ

Често се случва линията на живота при някой човек да бъде пресечена. Не е ли това една маркировка за наличие на обрат в съдбата на човека. Или, както се казва, той се намира на кръстопът. Разбира се, че човек не бива да изпада във фатализъм. Това е миг на равносметка, когато той анализира изминалия път и поема по друг, за да изгради своето ново амплоа. Това, което е вярно за отделния човек, е валидно и за един народ като цяло, особено сега, когато се намираме на границата между две епохи - старата, която астролозите наричат Епохата на Рибите и новата - Епохата на Водолея, в която човек трябва да влезе с преосъзната съдба и заложи основата на една нова светеща раса.

Има върху какво да се замислим наистина. Понятия като морал, етика, вяра и любов трябва да бъдат наситени с повече съдържание, да им се придаде съвременен звучене. Не може, както казва Христос, да се сложи ново вино в стари мехове, защото то ще се похаби. **"Аналитично съзвучие между форма и разум!"** - това е мотото на новата епоха. Човек трябва да промени съзнанието си. Да изхвърли старите мисъл-форми, които вече не отговарят на ритъма на новото време.

Ако хвърлим един бегъл поглед наоколо, ще установим че повечето хора живеят по инерция, движени от стари стереотипи. Грижата за оцеляване е деформирала изцяло съзнанието им, поради което се наблюдават дисхармонични форми на изява. Неувереност в себе си, страх от утрешния ден, от апокалипсис, страх да не загубят работата си и т. н. Представите за щастие са свързани изцяло с материалното благополучие. Съзнанието е формирало един модел на преуспял човек, който има най-различни материални блага - скъпо возило, обзаведен апартамент, вила, валута и т. н. Това от гледна точка на един разумен човек не е живот, а живуркане. Не сме ли свидетели на застои в еволюцията, която освен материални си има и своите духовни измерения. Вирусът на вещоманията, на материалните инстинкти се шири навсякъде, поразяващ душите, които не се и замислят, че може би има и други хоризонти за изява на човешкия дух. Може би това е ключът на загадката за все по-задълбочаващата се криза у нас, където мнозина са на границата на физическото оцеляване.

Преходният период се оказва време на проверка за всички. Плурализъмът изведе нови партии на политическата сцена, смениха се правителства, президенти, но толкова очакваното покачване на жизнения стандарт така и не идва. Бивши и сегашни управници се обогатиха на гърба на народа, като надминаха дори и своите колеги на Запад. Демагогия, фалш, корупция до най-високите етажи на властта - това е картината днес. Наистина, жалко за една толкова хубава страна, където мафията и държавата солидарно смучат жизнените сили на народа.

Има ли светлина в края на тунела? Това е често задаваният въпрос, който засега остава без отговор. Разбира се, че трябва да бъдем оптимисти, независимо от факта, че който и да дойде на власт, няма да може в кратък срок да реши наболелите проблеми.

Всеки има своето право на избор!

Пасивите от миналото ще тегнат още години върху нас.

Но дали е достатъчно да гласуваме за една нова система, партия или движение? Нима проблемите могат да се решат в избирателните секции? Не е ли отговорът на въпроса скрит вътре в самите нас. Трябва само да намерим ключа, за да отключим вратата, зад която ни очаква така бленуваното благоденствие. Ако не променим себе си, ако не работим за доброто на другите около нас и не прибавяме по нещо към любовта си всеки ден, ще продължаваме да бъдем мамени и ще заспиваме с мисълта как да преживеем утрешния ден. Егоистичната черупка на душата трябва да се разчупи, за да може душата да бъде огряна от лъчите на слънцето, което ще я импулсира за нови хоризонти.

Учителя казва:

"Възраждането на един народ ще започне тогава, когато той осъзнае своята духовна нищета и се върне към своите корени. Хората трябва да живеят като едно. А това означава да се приравнят към божествената правда!"

Наистина трудно ще се върнат българите към своите корени сега, когато се кланят на презокеански величия и натовски генерали. Когато мнозина са изгубили пътя към народославянската душа. От едната крайност - сляпата вяра в комунистическата идея, сега управници, интелигенция и голяма част от народа са заплени от западните стандарти. Те вярват, че една прозападна политика ще докара златното руно на благоденствието и при нас. Това означава, че хората още нямат пробудено съзнание. Не усещат ритъма на новата епоха, която настъпва със своя магнетичен дъх. Като народ, носител на славянската душевност, ние имаме свой собствен път. Трябва да се абстрахираме от странични

доводи и да се приобщим към тези народи, където свети славянският лъч, независимо че и те са в кризисна ситуация като нас.

Западният начин на живот е обречен. Той няма бъдеще в една нова раса, защото залага на материалните достижения, а пренебрегва духовните.

Това води до израждане на фините тела у човека, което е показател за степента на духовна извисеност. Достатъчно е да видим някой американски филм, за да се уверим в какво вярват и към какво се стремят американците. Жаждата за мъст, алчността, бездушието на едно общество са запечатани в екшъните, психотрилърите и други "културни" прояви. Не е ли това едно ярко доказателство за духовното разложение в "процъфтяващия" свят на западните демокрации, на двойните стандарти и частнособственически интереси, където основният стремеж е към увеличаване на банковата сметка.

Голяма грешка правят политиците, като ни въвличат в презокеанска стагнация. Искане ми се да вярвам, че моят народ ще намери сили да излезе от тази духовна криза, която опустошава душите и ще поеме пътя на духовен будител на народите по света, след този катарзис, който ще ни пречисти и подготви за очакващата ни мисия.

Ако ти, приятелю, не желаеш да попаднеш във вихъра, завличащ цяла една цивилизация на дъното на човешката бездуховност, изхвърли от съзнанието си модела, който така настойчиво ни се натрапва от всички страни.

Опитай се да уловиш ритъма на новата епоха и бъди в резонанс с него. Тогава аз ти обещавам, че ти ще се включиш в изграждането на новото човечество на една обновена земя.

КАК ДА ТРАНСФОРМИРАМЕ ХОРОСКОПА С МИСЪЛТА СИ

**Радислав
КОНДАКОВ**

С нашето съзнание, мисли, чувства и постъпки ние пресътворяваме астрологичната си карта ежедневно. Изграждайки характера си, правейки усилия да работим над себе си, да овладяваме недостатъците и да проявяваме способностите си, ние подобряваме нашия хороскоп, козем една по-добра съдба и реализация. Всичко е в нашите ръце, стига да знаем това и да можем да го използваме.

В Природата и Вселената съществува един универсален закон, наречен от някоя закон за привличането. Той е свързан с нашия вътрешен живот, с нашите мисли и чувства. Казано просто - каквото мислим, това се случва, за каквото мислим, такива ставаме. Ние привличаме с мислите си специфични сили, които материализират мисълта и я превръщат в наша външна реалност. Затова древните мъдrecи и велики Учители са казвали, че външният свят и условията са следствие от вътрешния ни духовен живот.

Този универсален закон, съчетан с астрологичните познания, може да даде един лесен и приятен метод за личностна трансформация, за промяна на живота ни към по-добро във всяко едно направление.

Знаем, че всеки един зодиакален знак има положителни и отрицателни характеристики, добри качества и недостатъци. Ние всички, за да бъдем щастливи, успешни и усмихнати, се стремим да преодолеем недостатъците и да развием и проявим добрите страни на знака. Това, разбира се, променя нашата съдба, жизнена реализация и ниво на проявление.

Според закона на привличането трябва да мислим за това, ко-

ето искаме, за хубавото и доброто. Защото с мисълта си, която е могъща сила във Вселената, именно това ще привлечем. Ако искаме да имаме здраве, ние трябва да мислим за здравето, а не да се опасяваме, че можем да се разболеем от различни болести. Ако искаме здраво, хубаво и щастливо семейство, именно този идеал трябва да е в нашите глави и сърца, да работи в нашето въображение. И напротив, не бива да мислим за това, което не искаме, защото,

въпреки че не го желаем, ние го привличаме отново с мисълта си и то става реалност. Ако си казваме, че не искаме да имаме този кредит за жилище, ние държим в главата си мисълта за кредита и непрекъснатите заеми и дългове стават наша реалност. Вместо това трябва да си мислим какъв дом искаме, да си го представяме, да се чувстваме добре в него и именно това ще ни подари Вселената. Казвайки "не" на войната, ние предизвикваме войната. Вместо това трябва да кажем "да" на мира, да мислим за мира.

Същото важи и за трансформацията на нашия хороскоп, респективно на нашата личност. Всеки от нас има трудни и напрегна-

ти позиции и аспекти в картата, всички проявяваме недостатъците на различните зодии. Това, което трябва да направим, за да ги преодолеем лесно, е да мислим за положителните им еквиваленти, за качествата, които ни дават знаците, планетите и аспектите.

Например, ако имаме в рождената карта Венера в квадрат със Сатурн, това традиционно е една трудна позиция, един напрегнат аспект. Но вместо да мислим, че можем да имаме трудности и страдания в любовта, забавяне в брака, е хубаво да си представяме, че ще имаме един много устойчив, продължителен и стабилен брак, че обичаме реда, че сме привързани към нашите баба и дядо. По този начин ние трансформираме енергиите на квадрата Венера - Сатурн в положителни и с мисълта си ги привличаме. Така те стават реалност, а ние - творци на собствения си живот. И именно затова много езотерици и окултисти казват, че злото е градивен материал за доброто. Но тук отново идва важният момент - не бива да мислим, че не искаме страдания в любовта, защото по този начин ги привличаме, а вместо това трябва да мислим за устойчивата и

стабилна любов, която ще имаме и която ни е заложена в картата.

По същия начин, когато видим, че проявяваме недостатъците на някои зодиакални знаци, веднага трябва да си представим как притежаваме и проявяваме само положителните им характеристики. Така, с помощта на нашите мисли и съзнание, ние можем да си изградим един съвсем нов и различен живот, реалност, за каквато не сме си и мечтали.

Например, ако искаме да намерим и изживеем нашата истинска любов, ако искаме един хармоничен и щастлив брак, трябва да мислим за положителните характеристики на знаците Лъв и Везни, на знаците, които управляват V и VII дом от хороскопа ни, и ако попада някоя планета в тези домове - върху нейните положителни характеристики. Да видим къде се намират Управителите на тези знаци, в кой знак и дом са, какви аспекти сключват. И за всяка от позициите ние да си представяме положителното й значение, да помечтаем и да дадем ход на въображението си.

Така нашата воля ще е в синхрон с волята на Природата, която знае най-добре къде е нашето място и щастие и го е написала в хороскопа

От вестник "Братски живот"

ни. Или, както се казва в молитвите и свещените текстове - да бъде Волята Божия. Може би именно затова Учителя е казал да не мислим за недостатъците на другите и на себе си и да не ги критикуваме, защото така се свързваме с отрицателните астрологични влияния, мислим за тях и те стават наша реалност. Той ни учи, че човек трябва да държи в мисълта си само положителните качества на хората, както и своите собствени, и така, освен че хората ще се държат добре към нас (свързваме се с положителните им планетни влияния), тези качества ще станат и наша реалност.

Например вместо да се тревожим и притесняваме непрекъснато, можем да трансформираме тези отрицателни качества на Девата, като си мислим, че сме аналитични, практични и трезво разсъждаващи. Така ние лесно ще се справяме с материалния свят и няма за какво да се тревожим. И това ще стане наша реалност - лесно и практично справяне с ежедневния бит, а не

низ от тревоги и безкрайни задължения.

Ако имаме силни Везни, вместо да мислим, че сме нерешителни, колебливи и плахи и да търсим оправдание за постъпките си с това, ние трябва да си представяме като хармонични и уравновесени хора, справедливи и безпристрастни, общителни и дружелюбни, изискани и артистични. Така с мисълта си ще проявим енергията именно по този начин и това ще бъде нашата реалност, ще сме такива.

При Телец вместо да си мислите, че твърде често сте много мудни и бавни, твърдоглави или прекалено сладострастни, търсеци сигурност и стабилност на всяка цена, си се представете като спокойни и търпеливи хора, артистични и изпълнени с любов, богати и финансово осигурени. Изглежда лесно и приятно, нали?

Така ние можем да се преобразим в един свършено нов човек, с нова съдба и неподозирани хоризонти за развитие и реализация.

ПСИХОТРОННИ ИЗСЛЕДВАНИЯ

на СЛАВА СЕВРЮКОВА и доц. ИВО ЛОЗЕНСКИ

Слава Севрюкова в екип с доц. Иво Лозенски започва съвместна работа през 1963 г. Феноменалната способност на Слава Севрюкова да вижда обекти, независимо от времето и разстоянието, със силата на мисълта, е оценена от доц. Иво Лозенски. Той старателно документира всички тези психотронни изследвания (изследвания, направени със силата на мисълта).

Според Слава мисълта е вълна с огромна енергия. Тя се излъчва от мозъчните клетки. Мисловната вълна или „пси-вълна“-та има сив цвят. Тази вълна се насочва натам, където я отпрати мозъкът „генератор“. Когато мисълта се „откъсне“ от мозъка, тя действа самостоятелно, независимо от мозъка, който я е произвел. Скоростта на мисловната вълна е по-голяма от скоростта на светлината. Колко? Според Слава Севрюкова скоростта зависи от индивидуалните способности на мозъка „генератор“.

Насочвана от доц. Иво Лозенски, Слава започва психотронни изследвания на атома на лекия водород. „Той, атомът, прилича на житно зърно.“ Така го оприличава Слава.

„Атомът има форма на правилен елипсоид.“ Това е заключението на доц. Лозенски.

Според Слава Севрюкова атомът на лекия водород се състои от ядро и орбитон, въртящ се около него. Ядрото има формата на пръстен. То е изградено от елементарни частици. Тези частици от своя страна също са делими.

„Психотронният“ екип - Слава Севрюкова и доц. Иво Лозенски, нарича частиците, които изграждат ядрото „псиони“, в чест на психотрониката - методът, с който се изследва ядрото. Псионите имат маса и електрически заряд. В ядрото на лекия водород те са над два милиона. Колкото по-голяма е атомната масата на даден елемент, толкова по-голям е броят на псионите. Масата на псиона е близка до тази на електрона.

През 1989 г. във Варшава се провежда IV конгрес на полското психотронно дружество. Присъстват повече от 600 учени от цял свят. Екипът Севрюкова-Лозенски изнася доклад „Психотронен модел на атома и атомните ядра“. Двамата изследователи предлагат на физиците нов модел на атома.

Екипът продължава работа в посока измерване плътността на кристалното, атомното и ядреното вещество. По-късно тези измервания са публикувани в монографията „Психотронни изследвания на микросвета“, 1991 г., СУ „Св. Кл. Охридски“ - София.

Според Слава Севрюкова психотронните изследвания в тази област не могат да бъдат оценени и осмислени от науката, защото учените нямат теоретични и практически познания в тази област. Това ще бъде разбрано и оценено от учените към средата на XXI век.

СРЕЩА на СЛАВА с ВАНГА

През 70-те години на XX век Слава Севрюкова посещава Ванга в дома ѝ, в град Петрич. Поканата идва от страна на Ванга. Именитата спяла пророчица е разбрала за Слава и я поканва на гости. Изпраща дори кола да я вземе от дома ѝ в София.

На срещата двете феноменални жени се подлагат взаимно една друга на „изпит“. Уверяват се лично в способностите си и се сприятеляват. Обръщат се една към друга с обръщението „сестро“.

Ванга предлага на Слава да изпраща при нея

пациенти. Слава отказва с мотива, че няма условия да приема в дома си толкова много хора като Ванга. Но истинските причини са други. Слава не се афишира и се държи в „сянка“ заради безкрайните скандали с неизтрезнуващия си съпруг и заради конфликта с „народната власт“. Слава няма протекцията на фамилията Живкови, каквато има Ванга.

След тази среща двете знаменити ясновидки поддържат добри „сестрински“ връзки, изпитват взаимно уважение и добронамереност.

БИОГРАФИЯ на СЛАВА 1903 г.-1991 г.

Слава Севрюкова е родена в гр. Нова Загора през 1903 г. Къщичката, в която е живяло шестчленното семейство, се намирала в края на града, по пътя за Стара Загора, срещу казармите. Самата Слава оценява семейството си като „средна ръка“. В рода на Слава по майчина линия има и

други лечителки и ясновидки. Това са баба Й - знахарка и билкарка, както и майката на Слава - Мария, която също е лечителка и ясновидка.

Дарбата, многократно увеличена, се предава на Слава и на един от тримата ѝ братя. Още като дете на 8-9 години, Слава осъзнава, че е надарена с ясновидски способности.

Слава е българка, руската фамилия Севрюкова взема от съпруга си Степан Севрюков, украинец, белогвардейски емигрант. Двамата се запознават в Нова Загора. Белогвардеецът Степан се озовава там тежкоранен в крака. Той дълго се лекува във военната болница, разположена в казармите, които са в близост до дома на Слава.

Шестнадесетгодишната девойка, почти дете, се грижи безвъзмездно за болните и ранени войници. Наследствената лечителска дарба и милосърдното ѝ сърце я карат да помага на нуждаещите се от лечение мъже.

Впечатлен от грижите и добротата на девойката, украинецът Степан, след като оздравява, иска Слава за жена. Девойката е останала без баща. Вдовицата, сама с четири деца, едва изхранва челядта си. Тя се съгласява да даде Слава на по-възрастния с 20 години украинец.

Тъй като Слава е едва 16-годишна, женихът Степан дава пари на свещеника и го уговаря да подправи брачното свидетелство, като добави няколко години повече на булката. Свещеникът се престаравя и добавя 20 години към възрастта на Слава. Така от 16 годишна девойка, Слава „по чудо“, за един ден се превръща в 36-годишна жена. На толкова години е и нейният съпруг Степан. Такова е времето, в което протича младостта на Слава, грубо, жестоко, „мъжко“ време.

Семейният живот на Слава е тежък, изпълнен с лишения, несгоди и бедност. След сватбата младоженците се преселват в градчето Шипка. Там се е разположила голяма белогвардейска общност. Прокудени от избухналата гражданска война в Русия и от болшевишкия режим, част от руската емиграция - аристократи, офицери и помешчици, намира убежище в България. Тук, в царска България, все още не е забравен подвигът на руските солдати, пролели кръвта си в Руско-турската война през 1877-1878 г. (Дядото

на Слава е бил опълченец в отряда на руския генерал Скобелев.)

Бившият ординарец Степан намира работа като готвач на емигрантите. Будната, любознателна Слава бързо научава руския език. Девойката, вече пораснала жена, усвоява обноските и поведението на руските аристократи. Нейната ясновидска дарба се проявява, тя дава надежда и утеха на прокудените от родината си белогвардейци. Слава чете от книгата на живота и предсказва бъдещето на мнозина от тях. Те щедро ѝ се отблагодаряват с пари и внимание. Името на Слава бързо се прочува сред емигрантите. Това обаче не радва свадливия ѝ съпруг. Той ревнува и се страхува белязаната с Божия пръст Слава да не го изостави.

Семейството се премества в София. Установява се на квартира в Княжево. Слава постъпва на работа в тъкачна фабрика. Зареждат се тежки години на непосилен труд, оскъдица и несгоди.

Слава заболява от воден плеврит. Неколкократно е оперирана. Две години се лекува в болница. Няколко пъти е на прага на отвъдното. След края на лечението тя вече е нетрудоспособна и губи възможността да бъде майка. Като „награда“ след болестта свръхсетивните ѝ възможности многократно се засилват.

През това време здравенякът Степан работи като строител и готвач. Той успява да спретне къщичка в района на днешния квартал Овча купел, ул. „Георги Ковачев“ №1.

Къщичката е копие на бащината къща на Слава - антре, кухня и стая.

В новия си дом стопанката поддържа идеален ред и чистота. Въпреки немотията успява да създаде уют и топлина. Необикновената ѝ дарба бързо се прочува сред съседите в квартала. При нея започват да идват хора за помощ и съвет. Това отново гневи буйният и неизтрезняващ украинец. Той многократно демонстративно прогонва посетителите от дома, опитва се да забрани на Слава да се занимава с „магьосничество“.

Конфликтът между двамата се задълбочава с годините. Въпреки това Слава търпи и се стреми да му угажда. Ревнивият и свадлив Степан не успява да прекъсне контактите и заниманията на Слава в областта на необяснимите паранормални явления.

Слава се запознава с вече известния по това време Петър Дънов - Учителя на Бялото братство. Тя поддържа лични контакти с него, двамата често се срещат. Слава Севрюкова разказва за следния случай: при поредната си среща двамата се уговарят Учителя да я посети със силата на мисълта (с астралното си тяло). Тя трябва да усети това посещение, да запише деня и часа, без да знае предварително датата и времето, те не са уговорени.

Слава усеща безпогрешно присъствието на духа на Учителя. Обръща се с въпрос към него: „Ти ли си, брат Петре?“ и получава отговор „Аз съм, запиши си деня и часа.“

Слава грабва молив и записва. На следващата среща Учителя я пита: „Усети ли присъствието ми, сестра Слава? В X ден и X час отправих духа си към теб след силна молитва.“ Слава мълчаливо му подава запечатан плик с лист, на който са записани часът и датата на посещението. Времето напълно съвпада.

Последователи и ученици на П. Дънов също посещават Слава. Сред тях са Боян Боев и Любомир Лулчев, съветник на цар Борис III.

Времето минава, годините летят.

Идва 9. IX. 1944 г. От конституционна монархия България става народна република.

Настава време на груб материализъм и войнстващ атеизъм. Църквата е отслабена и отделена от държавата. За хората на духа и свободата на мисълта идват тежки времена. Всеки, който не приема „единствената правилна и вярна материалистична философия“, си навлича гнева на новите власти. За феномена Слава отново настава трудно време. Тя е принудена да крие свръхсетивните си способности, както от неизтрезняващия си съпруг, така и от „народната власт“, която яростно преследва всеки инакомислещ.

В тези тежки години Слава губи за известно време дарбата си. Според нея това е наказание за нарушаване на строгите Космични закони. Тя е предала информация, която не е трябвало да изнесе на определени хора. Този „грех“ е „изкупен“ с „духовно ослепяване“. Слава вече не е в състояние да вижда бъдещето и да чете от книгата на живота.

„Сякаш завеса се спусна пред духовното ми зрение - третото око“, споделя тя.

След изтърпяване на „наказанието“ дарбата ѝ отново се връща.

Въпреки че преследва и заклеява „вещици“ и „магьосници“, народната власт не се свени да се допитва до ясновидката, когато се касае за лична изгода. При Слава идват тайно държавни и партийни величия.

Идва министърът на отбраната армейски ген. Ив. Михайловски. Посещава я Соня Бакиш - съпругата на председателя на Народното събрание Станко Тодоров. Постепенно ледовете на забраните се стопяват, настъпват „по-отворени“ времена за ясновидката Слава. При нея идват редица известни руски учени: академиците С. П. Кордюмов, Вл. Авински, Вал. Фоменко.

Идват научни работници от съветски секретни обекти, от „Космическото градче“ край Москва. Те не се представят с имена и титли.

Родните учени също ползват услугите на Слава. Проф. Г. Лозанов - директор на Института по сугестология, се интересува има ли бъдеще неговата оригинална система за изучаване на чужди езици в сънно състояние. „Това няма да го бъде. Знанието е временно. Не отсяда в мозъка там, където трябва.“ Такова е заключението на ясновидката. Посещава я проф. М. Маринов, от Българското астронавтическо дружество. Доц. В. Точева - директор на Централната лаборатория по биоенергетика, от гр. Пловдив, се съветва със Слава. Народният лечител Петър Димков поддържа лични контакти със Слава, Кубрат Томов - изследовател на сензитиви и феномени, също.

Повратна точка в живота на Слава Севрюкова е месец февруари 1962 г. Тогава тя се запознава с доц. Иво Лозенски. През 1963 г. двамата започват съвместни психотронни изследвания (изследвания със силата на мисълта) в различни области на науката. Връзката с доц. Лозенски продължава до кончината ѝ, т.е. почти 30 години.

Психотронните изследвания на двамата са публикувани в множество статии и в монографията „Психотронични изследвания на микро-света“.

Странният изследователски екип от възрастната Слава с незавършено основно образование и аскетичния доцент е канен на много международни изяви по психотроника.

Докладите им се слушат с възхищение и недоумение. Жената „психотронен микроскоп“ прави много сензационни открития, които досега озадачават физиците. На практика психотронният екип Севрюкова-Лозенски предлага нов модел за строежа на атома. Засега техният модел не е потвърден, нито е опроверган от академичната наука.

За съжаление, Слава Севрюкова придобива широка известност едва в последните години от живота си, след 1989 г. Тогава по медиите се заговори за нея и се направи документален филм.

Последните години на Слава протичат в апартамента ѝ ж.к. Овча купел 2 в София.

Слава Севрюкова напуска земния свят на 10.04.1991 г.

СЛАВА СЕВРЮКОВА за КОСМИЧЕСКИЯ РАЗУМ и ИЗВЪНЗЕМНИТЕ ЦИВИЛИЗАЦИИ

Според Слава Севрюкова разумът на планетата Земя е много стар. Нашата планета е посещавана от свръхцивилизации от дълбока древност. Тези извънземни цивилизации ползват Космически закони, които са непознати за земляните. Представителите на инопланетяните контактуват с отделни „будни“ представители на човешкия род.

Земята не е единствената планета, обитавана от разумни същества. Разумът е навсякъде във Вселената. Но този разум е неравномерно разпределен. Според Слава в центъра на галактиките концентрацията на разум е най-голяма. Там има свръхконцентрация на Космически разум. Високоеволюираните същества, които обитават центъра, могат да съществуват на планети и звезди от всякакво естество. За тях времето и пространството не са преграда. Ние хората, в сравнение с тези Светли Същества, сме на много ниско еволюционно ниво. За сравнение Слава използва маймуната и компютъра. Колкото една маймуна може да проумее процесите в компютъра, толкова съвременният човек и учени могат да разберат процесите, протичащи във Вселената. Хората забелязват само външната страна на процесите и явленията, без да могат да вникнат в тяхната същност и причините, които ги пораждат.

Слава Севрюкова разделя цивилизацията, които населяват Вселената и прекосяват необятните ѝ простори - на два типа:

- технически цивилизации, които чрез висши технологии изграждат космически кораби;
- хуманоидите на тези цивилизации кръстосват необятните простори на Космоса с тези кораби.

Техническите цивилизации, също се делят по степента на развитието си:

- енергийни цивилизации. Те могат да прекосяват Космоса, без да са им необходими технически средства. Представителите на енергийните цивилизации нямат биологични тела. Според Слава превъзходството на духа над техниката е безспорно. Енергийните цивилизации също са на различен стадий на развитие.

От тези два вида цивилизации енергийните са по-извисени в космическата еволюция. На съвременния етап Земята се контролира от свръхцивилизации от Технически вид. Те имат

превес в развитието на Земната еволюция. Техническите цивилизации тласкат развитието на човешкия род в техническа и технологична посока. Те не са най-напредничавите разумни форми на живот.

В близко и по-далечно бъдеще Земята ще преживее сътресения и катаклизми, след което ще настъпят коренни промени в генетично и духовно отношение. Човешкият род ще се насочи в посока на духовна промяна и еволюция.

Идните поколения ще се променят коренно. Ще имат свръхсетивни възможности. Ще овладеят силата на мисълта и психичната енергия. Това ще стане не по-рано от края на третото хилядолетие.

Животът на всяка планета има свое начало и край. **Но Разумът и Животът във Вселената са вечни.** Космическият Разум изпълва всяко ъгълче на Вселената. В нея има много и най-разнообразни форми на живот. Някои от тях са биологични и са близки до земната форма на живот.

Освен биологична животът има и астрална форма. Тя е по-разпространена във Вселената и е по-висша от биологичната. В бъдеще много хора ще могат да комуникират с астралните форми на живот, подобно на Слава Севрюкова и Ванга.

Следващата още по-висша форма на живот е менталната. Тази форма е трудно разбираема и достъпна за земните хора.

Най-висша в Космическата йерархия е Божествената форма на живот. Тя не може да се възприеме от съвременния човек, от неговото ниво на съзнание. В тази форма на живот няма условности и ограничения.

За формите на съществуване, различни от биологичната, са валидни други физични закони. Те не се подчиняват на известните на Земята физични закони. Контактът между различните форми на живот се осъществява трудно, дори в някои случаи невъзможно, поради различията в еволюционното ниво и законите, на които са подвластни.

Космическите закони и морални норми забраняват пряка намеса на по-висшите цивилизации в развитието на по-низшите в еволюционно отношение. В зората на човешката цивилизация представители на свръхцивилизации неведнъж са предавали знания на хората, като са контактували пряко с човеците. Тези контакти са съхранени и отразени в митовете и легендите. Един от многобройните примери за тези контакти е епосът „Илиада“ от Омир. Боговете от гръцката митология: Зевс, Хера, Атина, Афродита, Аполон и др., не са плод на художествена измислица. Това са представители на тези свръхцивилизации. Те са били реални участници в действителни исторически събития. Искали са да спрат войните и кръвопролитията.

За съжаление усилията им не са дали очаквания резултат. Древните хора не са могли да разберат, че тези „богове“ са същества от други светове. Смятали са, че тези „богове“ са дошли да подкрепят единия от враждуващите лагери. В резултат - все по-кръвопролитни и опустошителни войни.

Представителите на свръхцивилизацията си вземат поука и престават да се намесват пряко в земния живот. Те започват да контактуват само с избрани човешки представители и то в определени, критични ситуации. Тези контакти съществуват и днес, но с отделни представители на човешкия род, с хора с „будно“ съзнание.

Намесата на извънземните цивилизации в земната еволюция съществува и днес, но е много деликатна и незабележима за повечето хора.

ВЪЗПЕВ НА НЕБЕСНИЯ КОРЕН

Или как долното става горно и горното – долно

Най-подходящият гост на народността празник на духа "Доброслов" 2009 в село Добрич бе Матей Шопкин. Поетът, който искаше неговите песенни думи още в онези така наречени априлски времена да стигнат до обикновените хора. Заедно с думите на другите като него. Крехките, ранните, но обречени да плевят бурените и да превръщат пустините в оазиси. И то по единствено възможния начин - като останат верни на корена си, на името си, на своето начало.

А съдбовното начало на Матей Шопкин започва "там някъде – под стряхата на една къща в село Долна Липница, сред браздите на Дунавската равнина, под баладичните небеса на Търновград". Там някъде "сред тръпките изконни на черноземните предели", сред "руйните пшеници", далече от "всяка дива вяра", но пък близо до "говора на развигора и плавните ята от птици, понесли на криле простора".

Как може тогава да не възпееш тази земя - небесен корен на истината и на искрометните стремежи? Помамен от този властен повик, Матей Шопкин го е правил неуморно от първата си книга - "Двадесета пролет", когато е бил на двадесет години, до последната си "Съдба и песен" с избрани стихотворения. А между тях има още 46 - и то все в същия дух.

Затова Николай Хайтов казва за него, че е най-родолюбивият български поет след Вазов.

Родолюбец ли е думата, г-н Шопкин, която най-добре изразява вашата същност?

- Да. Любовта към България е основното нещо, което казвам с моята поезия. Но онази съкровена, проверената през времето.

Как се проверява тази любов освен чрез словото?

- Чрез действията, чрез това какво правиш, как работиш, колко струваш, какво говориш. Така както сега аз говоря пред вас с трепет и развълнуван глас за любовта си към родината. Не случайно най-великият наш поет Христо Ботев казва, че най-голямата добродетел на българина е любовта към отечеството му. И той подписа тези думи с кръвта си.

Как се подписват днес подобни думи? И особено тези на поета?

- Сега времената се промениха и поетите пребивават в пространството някак си като фантоми, невидимо, защото няма интерес към поезията.

Кога тя става необходимост?

- Този интерес се диктува от времето.

Но в Русия, казвате, се чете поезия дори в метрото, въпреки, че времето ни е едно.

- Това е така, защото руснаците имат по-широки сърца и души, а също и по-благородни помисли и пориви. От първото ми посещение там през 1963 г. до днес си оставам все така възхитен от тях. За разлика от нас руснаците имат също и по-силна памет за историята, за ценностите си, защото умеят да ги уважават и ценят. И то не само своите. Ето например миналата година за 70-годишнината ми публикуваха 4 мои книги в превод на поета и приятеля на страната ни Всеволод Кузнецов.

Не са забравили, че преди доста години написах една книга с мои стихове за Русия.

Никой не е пророк в собствения си град, макар че това не важи за вас.

- Аз не се оплаквам. Дори напротив. 70-годишният ми юбилей беше отбелязан подобаващо. Ето, неотдавна представиха с голямо уважение и почит последната ми книга "Съдба и песен" в Сливен. Залата в КДК беше препълнена, а поетесата и учителка Валентина Димитрова ме представи така, както от 15 години никой не го е правил. Радва ме това, че хората на перото все повече развиват своите ценностни критерии.

Тук на "Доброслов" също ви посрещнаха с голяма и незалязваща любов.

- Бях много радостен и трогнат от възможността да присъствам на този празник. Дотогава не знаех, че съществува това чудесно, подредено и спретнато селце Добрич. Моето село Долна Липница, Великотърновско, изобщо не може да се сравни с него.

В българската топонимия винаги има и долна, и горна махала. Защото между различните полюси има напрежение, а така и движение, развитие. И при вашите две Липници ли е така?

- Да. Още повече, че в Горна Липница е роден големият наш публицист и журналист Серафим Северняк, а пък аз съм от Долна Липница. И за да решим поетичния спор между двете села, измислих, че аз съм от горната махала на Долна Липница, а Серафим е от долната махала на Горна Липница. По този начин свързахме в едно долното и горното. **И така сте станали истински херметици. А те знаят, че "каквото е горе, това е и долу". Дано имаме повече творци като вас, които свързват, а не разделят иначе неразделимото.**

Интервюто взе
Лиана ФЕРОЛИ

ПРЕДЧУВСТВИЕ

Биляна ЦВЕТКОВА
(1962-1997)

Опивам се от чудна миризма
и умират последните сенки
в разлята нежност
върху бели кринове.
Долавям предчувствие
в шума на горите,
нещо чудно ме пленява –
зовеш ли ме или сънувам
в утрото, което вдъхновява?
В блясъка на слънцето
отново се раждам,
ще ме откриеш ли,
без да потърсиш пътищата ми?

ЖИВА СЪМ

Елизабета ГЕОРГИЕВА

И след пожара
ще потърся искри
на нова надежда.

С останалата прах ще играя валс
в духа на пълна мистерия,
в мъка и истерия
ще щурмувам кръглия час.

Жива съм!
Острият вятър търси моята плът,
отново блика страст,
чувствам мощ и власт,
зад пожара забравена остава
смъртта...

Жива съм!

МОЯТА УЛИЦА

Снежана ИЛИЕВА ВИДАНОВИЧ

Моята улица "Елин Пелин",
моята улица –
сладък пелин.
Моята улица –
изпит пелин.

И пак ме зове,
и пак ме иска.

Но как да мина?...
Зима е.
Душата ѝ е
осолена със сняг.
Обилно е наводнена
от разсипана мъка,
а тя е заледена
и здраво окована,
здраво окована.

“Дамите канят” - поетичен рецитал

Цариброд - София 2008 г.

Къде избягаха усмивката
на южния вятър,
къде се скри
очарователния полъх –
да разкове нейната
антарктична броня,
да отключи вратите
на една отколешна пролет,
да развихри крилето
на младежки полет,
да оцвети и изпълни
с благоухание
поне едно жадувано утро.

Моята улица –
сладък пелин;
моята улица –
изпит пелин.

ЧОВЕК
Деница ИЛИЕВА
(1959-2004)

Човек - една истина,
родена в сърцето,
едно страдание на душата.

Човек - една обич,
родена в мечтите,
една любов в живота.
Човекът -
едновременно
и истина
и лъжа.

СТО ГОДИНИ САМОТА
Надя ПОПОВА

Когато животът ми се преобърна
като ръкавица, захвърлена след зимата,
нищо видимо не се случи;
просто изведнъж
станах добра към околните,
небрежна към римата,
благодарна на въздуха,
снизходителна - към един мъж.

Дотогава не съм се познавала. И бих се изсмяла,
ако някой ми кажеше,
че и в ада имало черква,
че ще коленича в нея смирено пред чуждата
радост,
дори когато тя мен самата зачерква...

Зная: съмва сега на другия край на Екватора.
Чувствам в тъмното даже: вълните са
нежносини.
Слушам пак новини -
за посоката нощна на вятъра
“на днешния ден през последните сто години”.

И макар че отново
с болен пулс изгрева ще дочакам,
как да кажа на някого:
“Светлината - и тя е временна...”
А връхлита нощта. Неотвратима като влака,
под който
се хвърля
Каренина.

ГАДАТЕЛКА

Зденка ТОДОРОВА

Гадая мисли,
срещам се с хора,
помагам
на бедни жени.
Стени събарям,
затвори отварям,
оставям следа
от бои.
Едни ми се чудят,
други одумват
и казват
- това е страшно!
Къде му е края
на всичко в безкрая
гадая
и нищо не зная!

Платната си пазя
от хули и клетви,
от уроки,
черни магии,
гледам ги страстно,
пазя ги властно
- тръгвам врага да убия.
И питам се жлъчно
и преглъщам мъчно
- от кой ли всъщност
ги крия!?

ХУДОЖНИК
Милка ХРИСТОВА - СТАНОЙЕВИЧ

* * *

Нарисувай голата истина,
след някое време
ще остане печат син
през черната забрава.
Една мисъл набери
в градината на спомените,
много хубави неща ще се сбъднат,
ако сърцето държиш в ръцете си,
ако имаш сълза в очите,
ако истината е раждането.
И никакво изкуство
не ти е нужно,
за да се оплакваш във времето,
смъртта е може би подарък за
рождения ти ден.
(Но дано Господ на никого не го
изпрати.)

БЪРЛОГА, ЖИВОТ
Мила ВАСОВ

Вече ме няма.
Няма ме и какво?
Моята личност,
ни жива,
ни мъртва,
не ви носеше никакво зло.
Но защо,
защо?

Няма ме,
няма –
и какво?

Като гарван бял,
като чирак заспал,
ни добър,
ни лош,
минавах по земната бърлога
търсейки винаги
тих
честен живот.

И какво?
И защо?

ГЛАСЪТ

На Петър Гизов

Денко РАНГЕЛОВ

Това ли е гласът със който
ни стопля винаги душата,
това ли е човекът, който
с вярата си озари сърцата.

С колко грижи изпращаме деня,
колко мисли ни измъчват във тъмата,
с колко сънища недосънувани,
ний посрещаме зората...

И се питаме за песента, където
като камбанен звън кънти,
в която има вяра и светлина,
в студа на тези времена.

Само твоят глас пътува
без граници и без сбогуване,
само твоят глас разнася
зов за приятелство и добруване.

НЕКАНЕН ГОСТ
Радко СТОЯНЧОВ

В уречения час
озовах се
в твоята светла стая,
посрещаш ме с гостолубие
от преструвки
за добре дошъл
или за добър път –
все едно е,
сякаш на далечна гара
лепваш ми две целувки.
Моят поглед
погледа ти счупи
и счупен се плъзна
по старите обувки.
От тях калта не цапа
като тая от твоя квартал;
не, не съм вандал -
зло не съм направил
доста, че от забравена
родна земя
в твойта светла стая
следи съм оставил!

ТОЙ МИ ПОДАРИ УСМИВКА...

Весела Емилова ДАСКАЛОВА

Технически университет – София, III курс

II награда за есе (20-35 години)

на Национален конкурс за литературни творби по повод 120-годишнината от рождението на Петър Димков – Лечителя

Светът е оцелял, защото се е смял.

(народна мъдрост)

„Светът е оцелял, защото се е смял“ – гласи народната мъдрост. Звучи силно. Искрено. Истинско. Но истината се крие далеч не само в римата. Истината е по-надълбоко. В значението. В облагородяващото, животоспасяващо понякога дори, действие на смеха и в дълготрайното му проявление – усмивката. Това я прави силно лекарство.

Усмивката прави човека по-силен. По-красив. По-устойчив на ударите на живота. Но само ако е искрена. Ако извира от най-дълбокия и кристално чист извор – щастието. Ето така усмивката може да лекува. Лесно, бързо и безболезнено. Без горчивия вкус на лекарство. Но действието ѝ може да се прояви само там, където тя е добре дошла. Където е приета радушно. Където е очаквана. Тогава тя, подарена с грижовността на най-добрия лекар, внася успокоение в душата на болния и той е готов да понесе всичко, да приеме и най-тежката диагноза, да погълне и най-горчивото лекарство... Защото болният, дори за миг едничък само, се е почувствал щастлив, усмихнат и обгрижен... А това е единствено, което изтерзаната му душа е жадувала...

Аз неведнъж съм се убеждавала в лечебната сила на усмивката, проявила се в най-подходящия и същевременно най-малко очакван момент. Най-ярко в съзнанието ми

се е съхранил един-единствен спомен, който още предизвиква щастлива усмивка в мен и успокоява душата ми. Бях се разболяла, бях се отчаяла повече духовно, че съм се разболяла... Бях забравила, че не трябва да спирам да вярвам и да се усмихвам... Бях забравила, че една усмивка може да помогне дори там, където лекарството не може. И то дори за дълго време... Но може би подсъзнателно не се бях отказала и не бях спряла да вярвам в лечебната сила на усмивката... Защото се случи нещо, което ме излекува в мига, в който го осъзнах като случващо се... Докато чаках реда си при лекарката, нейният мъж ме попита къде учя. Отговорих му: езикова гимназия, немски език. Обожавах този език и заниманието с него, във всяка форма. Мъжът на лекарката веднага ми каза една немска поговорка, която накара в мене да изгрее слънцето: **Arbeit hat bittere Wurzel, aber süsse Frucht** (Трудът има горчив корен, но сладък плод). В този момент забравих за всичко друго, усмихвах се и се наслаждавах на мига... Дишах с жаждата за живот на здравия, усмихвах се с усмивката на щастливия, наслаждавах се със спокойствието на оптимиста... Дишах... Ус-

михвах се... Наслаждавах се... Бях благодарна на този човек! Защото той не ми каза просто поговорка – той ми подари **Усмивка**, а тя ме излекува. Помогна ми да забравя къде съм и защо бях дошла там, от какво имах нужда. Тя... Тъй мъничката на пръв поглед, но за мен безценна усмивка ми даде всичко, от което имах нужда. Не си спомням какво стана, след като влязох при лекарката, и какво ми даде тя. Но нямаше и значение. Защото усмивката беше най-силното, което можех да усетя и да получа в този момент!

Винаги, когато се сетя за този прекрасен вълшебен миг, разбирам, че сама по себе си усмивката не ме е излекувала... Усмивката, като най-висше проявление на духовното, не притежава физическата сила на лекарство. Тя – дълготрайното проявление, единствено тя може да зареди духа със слънчевата енергия – силата, необходима на тялото да надмогне болестта... Да надмогне всяка болест. Винаги. Искрената усмивка. В това е силата ѝ!

ЕСЕН

Калина Христова БАКАЛОВА

СУ „Св. Климент Охридски“, библиотекар в читалище, район „Студентски“

I награда за стихотворение (20-35 години)

на Национален конкурс за литературни творби по повод 120-годишнината от рождението на Петър Димков – Лечителя

Вятър есенен листата рони,
мъглите сплитат бели пръсти
над голите стърчащи клони,
небето мрачно вежди въси.

Старица въсърно лице забражда,
закърпен стар кожух облича.
Мракът сънено брада пригладда,
скрит във шала на едно момиче.

Грамадни гарвани гъгниво грачат,
накацали по покривите ниски.
Закъснели минавачи бързо крачат
към своите домове и близки.

Нощта потрива мокри длани,
със тънък скреж рисува по стъклата.
Пустеят булевардите смълчани,
сковава лед снагата на реката.

Вятър есенен листата рони,
падат ситни светещи кристали.
В пазвите на пепелявите балкони
димят комините полузаспали.

